

PAUL - JACQUES BONZON

SÁU NGƯỜI BẠN ĐỒNG HÀNH VÀ...

...CÁI CHAI THƯ

MỤC LỤC

- TIDOU, thủ lĩnh
- MADY, nữ tiên tri
- TONDU, giác đấu
- GUILLE, nghệ sĩ
- GNAFRON, hề xiếc
- BISTÈQUE, đầu bếp
- KAFI, đấu sĩ - vệ sĩ

Một : Trò chơi của Kafi

Hai : Chết đi sống lại

Ba : Lời kể của nạn nhân

Bốn : Đằng sau chiếc kính viễn vọng

Năm : Mò kim đáy biển

Sáu : Chạm trán

Bảy : "Cán bộ khoa học"

Tám : Máy xua đuổi cá

TIDOU, THỦ LÃNH

14 tuổi rưỡi, anh cả trong một gia đình thợ thuyền, chủ nhân của con chó lai sói lông đen Kafi và là sếp sòng của nhóm "Sáu người bạn đồng hành". Tidou gốc người miền Nam nước Pháp, tóc đen, mắt sáng, rất đẹp trai, luôn mang trong mình dòng máu phiêu lưu, muốn khám phá đến tận cùng bí ẩn của sự việc, để mang lại công bằng đạo lý cho những con người không phương tự vệ. Là một người thẳng tính đến mức nóng nảy, Tidou luôn quyết đoán hành động. Ánh mắt của hắn chỉ dịu lại khi bắt gặp ánh mắt nhắc nhở của Mady, vì cô bé hắn sẵn sàng hy sinh cả bản thân mình.

Tidou quả xứng đáng với danh hiệu thủ lĩnh của Sáu người bạn đồng hành.

MADY, NỮ TIÊN TRI

Sắp 14 tuổi, rất duyên dáng với mái tóc màu nâu sẫm, mắt đen, nước da bánh mật... Tạo hóa đã ban tặng cho cô bé xinh đẹp này sự phán đoán mãnh liệt và trực giác tuyệt vời.

Ngoài nét xinh xắn trời cho, Mady còn được các chiến hữu phong tặng biệt hiệu "Nữ Tiên Tri" bởi giác quan thứ sáu của một nữ thám tử.

Thường song hành bên cạnh Tidou, cô bé nổi lên như một nhà hòa giải thông minh và góp phần quyết định trong mọi hành động khi đặc vụ đi vào bế tắc. Mady là một báu vật mà thượng đế ban phát cho nhóm 6 người.

TONDU, GIÁC ĐẤU

15 tuổi đúng, Tondù chỉ cần bỏ chiếc mũ bêrê ra là giống 1 chàng một dũng sĩ giác đấu La Mã với cái đầu trọc lóc không một sợi tóc dính da bởi căn bệnh hiểm nghèo thời bé. Mặc kệ bạn bè thắc mắc với cái đầu trọc của mình, Tondù tình bơ trong vai trò một "giác đấu". Lớn tuổi nhất, biết đấ đá, biết sửa chữa máy móc, xe cộ như một kĩ sư cơ khí, và nhất là biết liều lĩnh lúc cần thiết. Bằng phong cách đặc biệt của mình, Tondù là kẻ duy nhứt trong băng có thể "tàng hình" dễ dàng trong đám xã hội đen.

GUILLE, NGHỆ SĨ

Sắp 15 tuổi, không thể lẫn lộn với ai bởi mái tóc đỏ độc đáo của mình. Là một thành viên chính thức từ những ngày đầu thành lập, chàng thám tử bất đắc dĩ Guille đến với băng nhóm với cây kèn Armonica trên môi và những bài thơ trong đầu.

Tối kỵ với bạo lực, Guille đặt một chân dưới đất và một chân trên... mây, lãng mạn hóa mọi cuộc phiêu lưu nguy hiểm, trong bất cứ trường hợp nào cũng là nghệ sĩ giang hồ lãng tử.

Nhưng có một điều chắc chắn, Guille là nghệ sĩ - hiệp sĩ chứ không phải nghệ sĩ của thính phòng.

GNAFRON, HỀ XIẾC

13 tuổi rưỡi, còi xương bẩm sinh, tóc đen như lông quạ, rồi nùi đến nỗi những cái lược phải chào thua không cách nào chải được.

Theo truyền thuyết, Gnafron là tên một nhân vật đóng giày trong sân khấu múa rối Pháp, trong khi Gnafron của chúng ta trên thực tế cư ngụ trong một cư xá có hiệu đóng giày, thế là coi như chết luôn tên... cúng cơm.

Tuy nhiên với bạn bè, Gnafron không hề là "thợ giày" chút nào. Nó nổi tiếng là "Hề Xiếc" bởi ngoài hình dáng gầy còi bên ngoài ra, nó còn là cây tiểu lâm số một của cả nhóm và... cực kỳ đại lấu cá. Sự ma lạnh thiên phú của nó luôn luôn gây bất ngờ cho các đặc vụ của Sáu người bạn đồng hành.

BISTEQUE, ĐẦU BẾP

Hơn 14 tuổi, tóc hạt dẻ, thấp lùn, má đỏ môi hồng, mặt... bánh bao nhưng còn còn lâu mới là con gái như Mady cho dù mang tên Bít tết.

Sở dĩ cu cậu bị dính biệt hiệu như vậy cũng vì ông bố thân sinh ra nó là chủ nhân một cửa hàng thịt chế biến, mà trong đó các món bít tết, xúc xích bao giờ cũng được khách hàng có “tâm hồn ăn uống” ưa chuộng.

Bistèque là thủ quỹ kiêm hậu cần của cả nhóm, chuyên cung cấp chất đạm cho các bạn sau những cuộc điều tra căng thẳng thần kinh.

Có điều trong những cuộc mạo hiểm, đối với bọn bất lương, Bistèque khó xơi hơn bất cứ một... miếng BISTEQUE (bít tết) nào.

KAFI, ĐẤU SĨ - VỆ SĨ

Gốc gác từ hoang mạc của một xứ Ả Rập xa xôi, Kafi có nguồn cội kỳ dị ngay lúc còn nằm trong bụng mẹ cho đến khi lưu lạc giang hồ sang miền Nam nước Pháp.

Với đôi tai dựng đứng, lưỡi thè lè, lông đen, đuôi rậm, bốn bàn chân đỏ như lửa, Kafi đúng là sản phẩm của hai dòng máu cha sói, mẹ chó nhà. Từ khi được cậu chủ Tidou nuôi nấng và dạy dỗ làm chó săn chuyên nghiệp, Kafi chưa bao giờ làm thất vọng nhóm Sáu người. Nó trung thành hết mực với Tidou, yêu quý Mady như người chủ thứ hai và là đại hung thần lúc ẩn lúc hiện làm bọn tội phạm kinh hồn táng đờm.

Kafi là một "thám tử bốn chân" siêu hạng.

Một TRÒ CHƠI CỦA KAFI

T

rong tầng hầm bỏ hoang dưới chân dốc Kẻ Cướp, Sáu người bạn đồng hành xúm xít quanh tấm bản đồ địa hình nước Pháp. Khuôn mặt đứa nào cũng cực kỳ căng thẳng, bộ chúng tính "đánh" một đặc vụ phương xa trong mùa hè hay sao vậy kìa ?

Hãy nghe Tidou phát ngôn :

- 830 cây số đường thẳng, thưa quý vị. Lời nói của bà chị kết nghĩa với Mady "phiêu" quá'

Bisteque sẫm soi những con đường quốc lộ mảnh như những đường chỉ tay.

- Có thật 830 cây số không ?

- Thật một trăm phần trăm. Tao đã tính tỷ lệ xích bản đồ ra con số thực tế chính xác. Viễn du kiểu này chắc những con ngựa sắt sẽ gãy cổ.

Tondu phớt lờ :

- Ngày 21 tháng 9 mới tựu trường. Tụi mình còn ba tuần để rong chơi mút chỉ, đi mọi ngày đàng học một sàng khôn, chẳng có gì phải hận tâm.

Guille mơ màng:

- Tao ủng hộ. Biển Manche mùa này cực kỳ thích hợp với thơ và nhạc. Không có lý do gì chúng ta từ chối lời mời của chị em Cécile.

Gnafron gục gặc đầu :

- Cuộc chơi hiện giờ chia làm hai phe. Một bên là phe tiêu cực gồm Thủ Lãnh và Đầu bếp. Một bên là phe liều mạng gồm Nghệ sĩ, và Giác Đấu, Tôi theo phe... Nữ tiên tri, hi hi."

Ai chẳng biết Hề Xiếc là tay lấu cá, chính vì thế lũ con trai hầu như hướng ánh mắt về Mady. Cô bé lúc lắc mái tóc :

- Như các bạn đã biết, bà chị hàng xóm Cécile 18 tuổi gần nhà mình có một biệt thự hè trên bờ biển Manche tại bán đảo Cotentin, cụ thể là thuộc cảng đánh cá Saint Vaast la Hougue. Mỗi năm bà mẹ Cécile đều muốn hai

chị em về quê biển nghỉ hè để hiểu biết sinh hoạt của ngư dân miền biển. Năm nay bà mẹ ở lại Lyon, chỉ có Cécile và cậu em Hervé 17 tuổi đến biệt thự. Phải nói là Cécile lẫn Hervé đều rất muốn chúng ta nghỉ ngơi ở đó cùng với họ. Họ dành hẳn cho chúng ta tầng thượng mặc sức tung hoành. Tôi không hiểu sao Tidou và Bistèque lại do dự trước dịp may hiếm hoi này, đối với Lục thám tử, chặng đường 830 cây số không phải là một cái có thái thác.

Cô bé ngừng, Bistèque lúng túng :

- Tôi chỉ ngán phương tiện di chuyển cà khố của chúng ta, với 800 cột mốc trong bốn ngày hành trình làm sao sáu chiếc xế nổ kham nổi ?

Tidou trầm ngâm :

- Mọi người quên mất Kafi rồi ư ? Con sói không thể nào ngồi lì trên chiếc rơ-moóc đằng sau xe ga suốt bốn ngày đường, mà nếu nó có can đảm ngồi thì thời gian đến Saint Vaast la Houge sẽ tăng lên gấp đôi vì sức nặng của nó. Đó là chưa kể xe nổ bánh, xì hơi, trục trặc máy...

Hắn lắc đầu :

- Một chuyến phiêu lưu bị trả giá khá đắt. Không có Kafi tham dự thì chúng ta buộc phải "xù" lời mời của chị em Cécile thôi.

Mady cười :

- Tưởng bạn lo âu gì chứ chuyện Kafi quá dễ giải quyết. Này Tondu, bạn có thể dùng tay nghề của mình để chế tạo thêm 5 cái rơ-moóc cho tụi mình thay phiên nhau chở quái cầu được chăng ?

Tondu ưỡn ngực :

- Dễ ợt. Hai ngày là xong. Tôi hứa bảo đảm luôn vấn đề kỹ thuật xe cộ. Mà nghĩ sao Thủ lãnh ?

Tidou trợn mắt :

- Hừm, tao chỉ muốn thấy cái mũ bêrê của mày cho con Kafi ngoạm ngay bây giờ.

Kafi nghe cậu chủ nói đến tên liền hộc lên một tiếng và đứng thẳng bằng hai chân sau cổ với cho được cái đầu trọc của Giác Đấu. Nó thất bại ngã chổng kênh.

Khả năng tu bổ và tân trang xe cộ của thợ máy Tondu quả danh bất hư truyền. Sáu chiếc xế nổ gắn thêm rờ-móc qua tay nó khi ra lò đều chạy ngon ơ. Chớ sao. Suốt mấy ngày đường Lục thám tử lẫn Kafi đều không gặp trục trặc, đường quốc lộ trải nhựa êm ru nên bọn chúng tha hồ phóng như bay không sợ tai nạn bất ngờ. Sau chặng ngủ đêm trên đồng cỏ vùng Normandie, Tidou phải thềm kính nể Nữ Tiên Tri biết nhìn xa trông rộng.

Bữa ăn giữa trời đất tinh sương sao mà thơ mộng lạ lùng. Chẳng ai còn muốn nôn nóng đến biệt thự Hoa Tú Cầu nữa. Mady lẳng mạn ngắm đồng cỏ:

Ở đây nhiều sương còn ngôi nhà nghỉ của gia đình Ce1cile thì lấm gió. Gió biển mẫn mẫn thổi vào lộ Barfleur nhưng không thể nào ngăn cản được cả một vườn bông cấm tú cầu rực rỡ. Các bạn biết không, Cécile đã đặt tên cho ngôi biệt thự màu đất son ấy là Hoa Tú Cầu.

Guille hương ứng :

- Nghe yếu điệu thực nữ quá xá.

trước cánh cửa ngôi nhà chìm trong vườn hoa đóng im lìm nhưng Đám trẻ kết thúc bữa điểm tâm nhanh chóng. Lúc 11 giờ 10 phút, chiếc xe chạy tiên phong của Tidou đã tới lộ Barfleur. Hấn kinh ngạc ngược lại cổng vườn thì quên cài chốt.

Tondu, Giác Đấu liếc vô gara.

Chắc hai chị em Cécile đi đâu chơi rồi, trong nhà xe không có chiếc ô tô nào.

Mady gật đầu :

- Chị ấy vừa lấy bằng lái xe cách đây một tuần lễ.

Bistèque huýt sáo :

- Hơi sức đâu mà chờ đợi phí thì giờ, tụi mình phóng xe vòng vòng kiếm một cái quán trưa rồi lát quay lại, đồng ý chớ ?

Gnagron vỗ tay :

Tao đảm bảo đảm ở vùng này con lâu mới có món thịt bò bít-tết.

- Hừm, đừng chọc quê biệt hiệu của tao à nghe. Mà chỉ đáng ăn cá trừ cơm thôi.

Tidou quyết định dứt khoát :

- Chúng ta dựng tất cả phương tiện di chuyển vô tường gara để hai chị em Cécile biết tội mình đã đến biệt thự trước ngày hẹn cái đã

Sáu mạng và Kafi ung dung bách bộ trên cảng Saint Vaast một hồi bỗng đụng một cái quán chình ình ngay khu vực kè đá. Mắt Đầu bấp sáng lên :

- Tên quán là Hải Đăng, bà con ơi !

Cả đám ào vào quán còn hơn cơn lốc. Nhìn thực đơn của người bồi hưng ra, lũ nhóc cực kỳ sửng sốt khi thấy các món cá đều bị gạch chéo. Chúng nhìn nhau hội ý và nhất trí gọi món tôm chiên kèm khoai tây rán cho từng người. Phía quầy rượu, ngoài cô phục vụ ngồi lơ đãng khoe nhan sắc râm nắng của thôn nữ miền biển là một đám ngư dân đôi mũ cát kết màu xanh trò chuyện oang oang. Trong men rượu táo ngậy ngất, những người dân chài quen ăn sóng nói gió bô bô trút bầu tâm sự, Lục thám tử cho dù đang đói meo cũng phải quan tâm đến họ bởi những giọng lè nhè buồn bã.

Coi, một ngư dân có vẻ hết chịu đựng nổi, đứng bật dậy gào lên :

Chúng ta là dân biển Manche, biển nhiều hải sản nhất nước mà lại không có cá ăn, vô lý.

Một dân chài khác phụ họa :

- Đúng vậy, kéo dài tình trạng này tôi giải nghệ là vừa. Hôm qua lôi đã bán chiếc thuyền câu với giá rẻ mạt.

- Tôi thì hai chiếc thuyền buồm đã bán tháo bán đổ từ hơn tuần nay.

- Khốn nạn thiệt, không còn cá tội mình sẽ thành cu li mất. Tôi đề nghị chúng ta làm đơn .. kiện chính phủ.

Cô phục vụ rời khỏi quầy, lúc đến bàn những đứa trẻ, cô kéo ghế ngồi xuống rất tự nhiên .

- Chào các bạn trẻ, các bạn đừng rầu vì bị quấy rầy nhé.

Tidou lẹ miệng :

-Ồ không, tội này đang nghỉ hè tại đây. Lý do gì những người lớn đó bất bình thế hả chị ?

- Họ đi lên cũng phải, từ đầu mùa xuân đến nay lũ cá nuôi sống họ đi đâu biệt tăm. Bây giờ họ chỉ còn biết trút nỗi buồn trong những ly rượu táo.

- Hay là biển bị ô nhiễm ?

- Không hề có chuyện đó. Biển ở đây sạch vô cùng, trước mùa xuân cá trích nhiều như nước, ấy thế mà...

- Hèn chi tụi em thấy trong bảng thực đơn những món cá bị xóa sổ.

Cô phục vụ thở dài :

- Cứ đà này quán Hải Đăng sẽ đóng cửa mất. Du khách đến xứ biển mà thiếu cá thì đến làm đến làm gì, có điều chẳng hiểu sao dân chài nước Anh bên kia bờ biển Manche lại bội thu một mùa cá lớn chưa từng thấy. Hễ họ quăng lưới là ăm ắp cá.

Cô gái có nước da rám nắng trở về vị trí cũ bởi các tửu khách bất đắc chí kêu tính tiền. Mặt Tidou lạnh tanh:

- Các bạn nghĩ sao ?

Hề Xiếc hăng hái:

- Nước Pháp không có cá nhưng nước Anh có cá, rõ ràng lộc của trời đã nghiêng về nước bạn.

- Mà không nghĩ đây là một âm mưu quốc tế sao ?

- Làm gì có. Trình độ khoa học kỹ thuật của dân chài hai nước "xem xem" nhau. Tên nào hó hé là bị phát hiện liền.

Lý sự của thằng Hề bao giờ cũng đưa đến bế tắc. Đám trẻ chia tay quán Hải Đăng bằng những bước chân nặng nề. Lúc ngao du ngang kè đá, tụi nhóc ngạc nhiên thấy vô số lán trại trên khoảng đất trống sát bờ biển. 11

Tondu ngơ ngác :

- Thiên hạ cả gan dựng lều không sợ nước biển ập lên ư ?

Tidou nheo mắt :

- Trên bản đồ phương bắc, đó là đảo Tatihou. Giữa đảo và chỗ cắm trại của bá tánh khi thủy triều rút trở nên vô sự hoàn toàn. Có thể đi bộ thẳng ra đảo.

Mady thích thú.

- Cớ sao chúng ta không thử tò mò nhỉ ?

Đám trẻ nhảy tung tăng qua những lạch nhỏ trên bãi cát ẩm ướt để thỏa chí... quậy tới nơi tới chốn. Hòn đảo mini không một bóng người nhưng chỉ chút dấu chân của những kẻ ưa thích phiêu lưu. Mady chỉ lay về phía hải chấm đen kể kể nhau xa tí:

- Có phải đó là hai con tàu không ?

Tidou vốn học thuộc lòng bản đồ biển Manche từ hồi còn ở Lyon. Hắn cười

- Tàu thủy thì phải di chuyển chứ. Theo mình thì chúng là hai hòn đảo nhỏ.

- Ôi, toàn đảo và đảo bí hiểm. Vái trời chúng ta có một đặc vụ ở đây làm kỷ niệm há.

Ê, ước mơ của cô bé đâu có ra ngoài tầm với của Kafi. Con sói này giờ nghịch cát nóng đã đòi đang muốn đổi trò chơi mới. Nó cứ dòm chăm chăm vào một cái vật tí hon đang bồng bênh trên sóng càng lúc càng trôi lại gần.

- Gấu, gấu...

Tiếng sủa của chú cẩu làm cả nhóm bừng tỉnh. Ngay lập tức sáu đứa chạy ồ ạt xuống mép nước lúp xúp.

Mady reo lên :

- Nhìn kìa, một cái chai nhô lên hụp xuống. Công lao quan sát của Kafi đấy.

- Gấu. gấu...

- Á à. mà khoan bơi ra chỗ cái chai lằm hờ Kafi ?

Được lời như cởi tấc lòng, quái cẩu ùm xuống nước. Trong chớp mắt, nó đã chồm dứt màn bơi chó bằng cách ngược mõm dâng chiến lợi phẩm lên cậu chủ Tidou.

Thủ Lãnh Lục thám tử mân mê cái chai cổ lỗ sĩ.

- Bộ mà ý tưởng đây là trái hạnh hả ?

- Ặng!

- Cho mà chơi thêm 5 phút trước khi nước dâng nha.

Tidou liệng cái chai ra xa đến bà lần, lần nào Kafi cũng biểu diễn trò lướt sóng ngoạn cổ chai đầy ngoạn mục. Hẳn chuyên chiến lợi phẩm nghèo nàn cho Gnafron:

- Mà y giỡn với quái cầu đi, tao chán rồi. Chỉ là một chai bia thời thế chiến thứ 2 dưới đáy có đóng chữ nổi "ALTENBURG" không hơn không kém.

- Altenburg à ? Nghe cứ như là một hãng bia Đức.

- Còn phải hỏi. Hồi xưa trước khi quân đồng minh đổ bộ lên bờ biển Manche thì lính Đức đóng ở đây chứ sao.

Kafi lấy căng trước khều ống quần Gnafron như thúc giục Hề Xiếc tiếp tục trò chơi lia thia. Thằng hề định quăng cái chai vô dụng xuống biển thì Mady ré lên :

- Khoan đã Gnafron, có thứ gì bên trong cái chai ấy.

Guille cũng trở mắt :

- Chặc chặc, ai đời nút chai được thay thế bằng một miếng giẻ. Đưa tao coi. Cả đám bu quanh cái chai cổ lỗ sĩ. Tondu Giác Đấu phải bậm môi mới giựt được cuộn nút chai bằng giẻ ra. Nó giục :

- Kiểm một cái gì để khều mảnh vải bên trong, lẹ lên Gnafron.

Về tiết mục này thì tài nữ công gia chánh của Mady hơn lũ con trai là cái chắc. Với chiếc kim đan tìm thấy trên bãi cát, cô bé loay hoay chút xíu là đã lôi ra một "thông điệp" ngon lành, Coi, trên mảnh vải khô ráo hiện một hàng chữ bằng than củi : "S.O.S ST MARCOUF.

Mady thốt lên:

- Tín hiệu cần cứu từ đảo Saint-Marcouí, lạy Chúa !

Tidou ngỡ ngàng.

- Ái chà, bây giờ mình đã nhớ ra rồi. Saint Marcouí là tên hòn đảo kếp mini mà chúng ta vừa thấy hồi nãy. Chẳng lẽ có người đang làm Robinson trên hòn đảo ?

- Miễn bàn cãi. thưa sếp. Tụi mình ôm theo cái chai này về biệt thự Hoa Tú Cầu gấp. Chúng ta sẽ bàn cách trả lời thông điệp kêu cứu này.

HAI

CHẾT ĐI SỐNG LẠI

L

ục thám tử cùng Kafi phi nước đại về lộ Barfleur. Ngôi biệt thự hồng ả nấu dưới một vườn hoa thấp thoáng, từ xa xa, chúng quét tầm nhìn radar phát hiện một chiếc xe hơi thon thả gọn gàng đậu trước ngôi nhà.

Mady reo lên :

- Bà chị kết nghĩa của tôi đã về.

Cô bé sung sướng chạy ào qua khu vườn và ôm chầm lấy Cécile đang dang tay đón ở ngưỡng cửa. ...

- Là lá la, chị Ce1cile, căn nhà nghỉ của chị ở Saint Vasst tuyệt vời thật.

Người thiếu nữ có mái tóc vàng óng mở to đôi mắt xanh lơ trên khuôn mặt râm nắng tươi cười với Mady. Khi cô nói, dải ruy băng cột mớ tóc đuôi ngựa sau gáy lắc lư coi rất ngộ nghĩnh:

- Chào tất cả, ai ngờ các bạn tới sớm thế.

Cô quay đầu kêu lớn:

- Hervé ơi, Sáu người bạn đồng hành của khu Chử Thập Hung đến rồi nè.

Ngay lập tức, một thanh niên cao lớn khỏe mạnh từ trong tiền sảnh lững lững đi ra, anh chàng cao hơn cô chị một cái

đầu, chưa kể tướng tá ngang tàng không kém gì... Tondu Giác Đấu. Mady giới thiệu lịch sử :

- Chào chị Cécile và anh Hervé, đây là các bạn em vừa làm một vòng quanh đảo Tatihou về. Xin giới thiệu đây là Tidou, Tondu, Bistèque, Guille, Gnafron và em, Mady.

-Ăng...

- Á à, suýt nữa thì em quên mất Kafi. Nó là đấu sĩ kiêm vệ sĩ của tụi này đấy.

Cécile rùng mình khi con sói khổng lồ giờ căng trước đòi... bắt tay. Trước ánh mắt khuyến khích của Mady, cô liều mạng vuốt ve con vật mà trong lòng cực kỳ hồi hộp.

Hervé ngược lại bình thản như không, anh chàng nhún vai một cách bất cần đời:

- 16 tuổi, người ta có quyền không sợ chết như người lớn hằng lo sợ. Chị Cécile ạ, chúng ta rất sẵn sàng đón và hướng dẫn quý vị “trẻ con” này nô đùa những ngày hè trên quê mẹ chúng ta. Chị nghĩ sao ?

- Hervé à, em chỉ hơn các bạn của chị có một, hai tuổi thôi mà.

Hervé cười ha hả :

- Tôi nghe bà chị đồn rùm lên về chiến công diệt trừ tội phạm của Lục thám tử Lyon. Sao, các bạn đã ngửi được mùi tội phạm ở biển Manche chưa ?

Tidou giờ cao cái chai cầm trong tay:

- Lũ "trẻ con" tụi em vừa được Hà Bá ban cho cái chai tặng phẩm này. Cũng nhờ trò chơi ngụy lặn của Kafi vờn sóng.

Hervé hờ hững :

- Một cái chai vớ vẩn !

Chưa chắc đâu anh Hervé. Hãy nhìn hai mảnh giẻ đi. một mảnh để bịt nút chai còn một mảnh ghi tín hiệu cầu cứu...

- Hà ?

- Anh thấy rồi chứ, bây giờ em mạn phép hỏi nhé: đảo kếp Saint-Marcouf có người ở hay không ?

Hervé cau mày.

- Hoàn toàn không một bóng người. Hồi chiến tranh, lính Đức có đào công sự trên đảo nhưng hiện nay thì nơi đó là vương quốc của thỏ.

- Thỏ hoang ư ?

- Ừ, thỏ và thỏ. Một con thỏ không thể thả cái chai xuống biển được. Thứ nhất là nó không biết chữ, thứ hai nó không phải là Rôbinson bị đắm tàu trôi giạt vào. Và lại cái chai này tồn tại từ mấy chục năm trước.

Tidou cười vang :

- Một vỏ chai bia Đức cũ xì nhưng dòng chữ viết bằng tro thì mới toanh. Anh quên điều đó sao ?

Maddy gật đầu:

- Nếu trên đảo có một đứa bé thích đùa như thế, chúng ta cũng cần phải tìm kiếm và răn dạy nó, đúng chứ ?

Sắc diện Cécile thay đổi sau nhận định của Mady. cô chị hình dung một cái gì kinh khủng hơn. Cô nhỏ nhẹ:

- Các bạn chị có lý đó Hervé. Hay là chúng ta báo cho cảnh sát ?

Hervé lắc đầu :

- Chị biết tính em mà. Chúa nói : phúc cho ai không thấy mà tin, nhưng em bắt buộc phải thấy mới có niềm tin nổi. Với vụ vợ vẫn này, em nghĩ rằng chúng ta không nên làm ồn ào. Bây giờ mới có 4 giờ chiều, thay vì tới đồn cảnh sát em sẽ đánh canô chở Lục thám tử đi tuần quanh đảo một chuyến xem ai đúng, ai sai.

Sự hiếu thắng của Hervé vô tình gãi đúng chỗ ngứa của đám nhóc. Mắt Hề Xiếc sáng rỡ :

- Nhà có ca nô hả?

- Còn phải hỏi. Canô máy loại xịn trọng tải 500. Tôi mới lấy bằng lái xong đây.

- Chơi luôn.

- Sao ?

- Thì tụi này sẵn sàng "tới luôn bác tài" với ông anh chứ sao.

- Nhớ nghe, tôi giao hẹn trước : tôi cá trên đảo chỉ có thỏ còn quý vị thì cá có người. Nào...

Cécile hốt hoảng :

- Các em lên đường gấp vậy à, chị không tham gia đâu, chị phải ở nhà lo bữa ăn tối.

Lần đầu tiên Mady có quyết định trái ý mình. Một phần vì cô bé chạnh lòng trước nỗi lo âu của bà chị kết nghĩa, cô nói nhỏ :

- Thôi được, em sẽ ở nhà phụ chị. Thật tiếc...

Thế là lũ con trai ung dung nhẹ gót phiêu lưu. Giữa những đám thuyền câu èo uột, chiếc canô màu trắng với đường viền xanh chung quanh lườn của Hervé coi vô cùng tao nhã và duyên dáng. Lúc này thủy triều đã dâng cao, mọi tàu thuyền hiện diện trên bãi đều nổi như lá lênh bênh.

Cầm một chiếc sào móc, Hervé nhảy xuống cano đậu sát bậc thang bờ biển, nói lớn:

- Xuống tàu đi quý vị. Tôi đặt tên cho ca-nô này là Kê Làm Ôn. lát nữa quý vị sẽ thấy tiếng sủa của nó còn lớn hơn cả sói Kafi nữa đó.

Hervé vừa dứt lời là kafi đã phi thân xuống phần mũi ca nô gọn ơ. Kê Làm Ôn bắt đầu rẽ nước và chỉ một lát sau đã ra tới giữa biên minh mông. Tidou thắc mắc:

- Này anh Herve, máy móc êm ru chứ đâu có ồn ào ?

- Ừm tại biển hôm nay ít sóng. Sóng càng lớn càng thích hợp với ca nô xịn.

Hervé liếc đồng hồ khoang lái:

- Tốc độ 20 hải lý tương đương hơn 35 cây số một giờ. Tạ ơn trời cho tụi mình còn được tung tăng du lịch...

- Anh nói gì kì vậy Hervé ?

- Có lý do đó Tidou. Chúng ta sướng hơn đám dân chài nhiều. Họ muốn ra khơi cũng không được vì không còn thu nhập. Hồi nãy ở trên bờ các bạn thấy đấy, suốt từ mũi Barfleur tới tận Grandcamps phía bên kia vịnh Veys không có lấy một con cá.

Tidou tê tái:

- Có khi chúng ta vô tình làm họ đau khổ hơn.

- Họ không trách sự nhờn nhờ của trẻ con như quý vị đâu. Dọc làng đánh cá ven biển này, hơn chục hộ đã bán thuyền cho người Anh để đổi lấy bánh mì. Ấu cũng là định mệnh.

- Tại sao lại tin là định mệnh, trong khi cũng cùng một biển Mancher mà người có cá, người lại không có cá ?

Thắc mắc của Tidou đành treo lơ lửng trong đầu bởi chiếc canô mang tên Kê Làm Ôn đang vòng quanh đảo kếp Saint-Marcouf. Trình độ lái tàu của Hervé ngang tầm một thủy thủ nhà nghề, anh chàng hăn tiết vịt ấy tà tà lúi canô vào bờ và buộc neo chắc chắn.

- Ngon lành phải không ? Giờ thì tui mình đổ bộ lên đảo tham quan căn cứ quân sự của lính Đức thời đó.

Một lát sau, lũ nam nhi đã đứng lố nhố trên pháo đài cổ. Ở đây tha hồ chiếu tướng biển cả mênh mông. Mấy thám tử hứng chí hù rền như Tarzan nhưng chẳng nghe ma nào đáp lời.

Hervé cười:

- May ra chỉ có tiếng chân thỏ.

Bistèque nghiêm giọng:

- Khi cái chai trôi đến chỗ tui này thì có thể nạn nhân đã hấp hối hoặc kiệt sức. Họ không hỏi âm là chuyện đương nhiên.

Tidou cứu vãn tình thế bằng cách huýt sáo gọi Kafi. Hắn chìa mảnh vải từ tấm khăn mùi xoa xé đôi cho quái cầu hít hít.

- Tìm đi, Kafi. Thành hay bại là ở mày.

Nhanh như cắt, con chó dí mũi sát đất và lôi mọi người qua các góc ngách tường thành. Nó hộc lên một tiếng và lao xuống một đồng lúa tắt ngấm dưới công sự.

- Ặng...

Xung quanh đám tro có những thanh củi khô cháy đen. Kafi cảm thấy mùi người phảng phất đâu đây. Con sói thè cái lưỡi dài thượt liếm lấy tay Tidou. Cậu chủ hiểu ý con vật trung thành tức khắc.

- Kafi phát biểu rằng nạn nhân đã xé khăn tay tại đồng lửa này sau khi lượm được một chai bia cũ. Anh ta đã dùng than tro viết lên vài vài chữ nguệch ngoạc và liệng cái chai xuống nước, các bạn ạ.

Hervé sửng sốt :

- Con chó tài tình thế sao ?

- Còn phải nói. Kafi là kẻ kéo màn mọi phi vụ của tụi em. Tụi này hiểu nó từ lúc mới sinh mà không cần ai thông dịch. Rồi anh sẽ thấy nó còn khám phá nhiều chuyện động trời nữa.

Hervé như bị mê hoặc bởi kỳ tích của quái cầu, anh chàng bốt huỳnh hoang hơn và chạy theo gót Kafi. Ê, con chó lòng sục nát khu vực pháo đài mà chẳng thu hoạch gì thêm. Đám nhóc chỉ thấy nó ngược mõm đưa cặp nhãn nhìn mơ màng ra sóng nước.

Hề Xiếc chọc quê Guille :

- Nó ngấm biển làm thơ kìa Nghệ Sĩ.

Guille thần nhiên :

- Kafi không làm thơ đâu, nó nói rằng nạn nhân đã hết kiên nhẫn nên bơi sang đảo nhỏ bên kia kìa.

Hervé chơi với:

- Canô Kẻ Làm Ổn sẽ bị mắc cạn nếu chúng ta qua đó.

Giác Đấu búng tay:

- Cứ thử xem sao anh Hervé. Tụi mình chỉ cần lảng vảng sát bờ quan sát thôi.

Không còn cách nào khác, Hervé đành điều khiển kẻ Làm Ổn lướt qua hòn đảo thứ hai trong đảo kép. Chặc chặc, thằng Nghệ Sĩ nói như thánh. Ngay sát mép nước, đám trẻ muốn nổ đom đóm mắt bởi hai vật nhỏ đen ngòm nhấp nhô không ngừng.

Tidou nín thở:

- Có lẽ là hai mũi giày của người chết trôi.

Gnafron tặc lưỡi:

- Eo ơi, chúng ta chỉ chậm có một bước chân mà anh chàng Rôbinsơn trên hoang đảo toi đời. Biết đâu cá mập đã xực hết nửa phần trên của ông ấy.

- Trời đất, mà ăn nói nghe ghê bỏ xừ.

Bistèque quắc mắt:

- Chỉ được nước giới trừ ẻo.

Tidou lạng lẽ vò đầu con chó và chỉ về phía vật lạ màu đen nhấp nhô. Khỏi bàn cãi như loài người, Kafi a la xô phóng mình xuống nước. Bơi chó như nó thì Kẻ Làm Ổn cũng chào thua. Trong chốc lát, quái cầu biểu diễn ảo thuật ngậm hai mép đôi ủng hai bên mõm và lộn ngược lại canô một cách tài tình.

Tidou kéo thân hình kền càng ướm sùng của chàng vệ sĩ bốn chân lên.

- Té ra là một cặp ủng mòn đế lều bều trên biển. Mà nghĩ sao hả Gnafron ?

- Ở, không có cái cẳng người chết dính theo à ?

- Chết cái con khi mốc. Mà phải hiểu rằng người đàn ông sau khi nhóm lửa xong không thấy ai tiếp cứu nản quá bèn tháo đôi ủng để bơi vô bờ cho nhẹ người, dĩ nhiên trước đó anh ta đã liệng cái chai chứa thông điệp xuống biển.

Hervé phản đối :

- Chỉ có một con rái cá mới bơi nổi vô bờ mà không chết đuối. Từ đảo tới đất liền cỡ 7 kilômet chứ đâu ít ỏi gì. Chuyện này không thể tin được.

Anh liếc đồng hồ:

- Đã 7h tối, giờ của thủy triều rút. Tụi mình “go” thôi.

Tại biệt thự Hoa Tú Cầu, hai cô gái Cécile và Mady sừng sốt trước chiến lợi phẩm mới mẻ của Kafi. Cặp ủng vô tri vô giác chứa quá nhiều câu hỏi. Mdy kết luận:

- Hervé đã nói đúng. Một thủy thủ giỏi sông nước cách mấy cũng chẳng thể bơi 7 cây số vào bờ. Nếu anh ta có khả năng ấy thì đâu thèm liệng chai thư cầu cứu. Rõ ràng anh ta bí quá nên liều mạng bơi đại và...

Hề Xiếc bổ sung :

- Và chết đuối chứ sao ! Tôi có đề nghị này: chúng ta hãy theo dõi báo chí địa phương. Tôi tin thế nào trong mục tin vật cũng có cái tin về xác chết

trương phình trên biển.

Cécile tán đồng :

- Bà Levasseur, nhân viên bưu điện về hưu sống ở cuối phố có đặt mua báo ngày thường xuyên. Các bạn hãy đợi tôi một chút nhé.

Mười phút sau, Cécile quay về với một chồng cao nghệu.

- Đây này, mình vừa mượn bà Levasseur các số báo ra nửa tháng gần đây. Mọi người đọc coi.

Những tờ báo nhanh chóng được phân phối cho các thám tử và Hervé. Con mắt Guille hết còn mơ màng nổi, nó chớp lia lịa :

- Bà con nghe tôi đọc cái tin này nè: *“Ngày 1 tháng 9 tại thị trấn Ravenoville, lúc gần buổi trưa, một ngư dân cào hến đã phát hiện có xác chết trôi tấp vào bãi biển. Nạn nhân là một người đàn ông khoảng 60 tuổi, khuôn mặt bị biến dạng kỳ dị. Trên thi thể nạn nhân chỉ có một chiếc quần cũ sờn, áo dệt kim thùng rách ở khuỷu tay phải, chân không mang giày. Nhờ cảnh sát và đội cấp cứu bờ biển đến kịp thời nên nạn nhân được cứu sống và được chuyển vào bệnh Viện Pasteur để điều trị. Do nạn nhân không có giấy tờ tùy thân và chưa hồi tỉnh nên cảnh sát không xác minh được tung tích ông ta”*.

Guille ngừng một giây rồi nói tiếp :

- Có lẽ chúng ta khỏi cần đọc nữa. Người quăng cái chai không phải một thanh niên mà là một ông già, đặc biệt là ông ta vẫn còn sống. Vấn đề bây giờ là Ravenoville ở đâu ?

Hervé mặt xù thấy rõ.

- Trò chơi với cái chai của các bạn đã thành công, tôi thành thực xin lỗi vì ban đầu đã tỏ ý nghi ngờ. Biển Ravenoville chỉ cách đây sơ sơ 20 cây số, đối diện với đảo Saint-Marcouf.

Không khí trong căn phòng như thiếu ôxy, Mady mở cửa sổ.

- Nhà mình có điện thoại không ?

- Có...

- Vậy thì chúng ta sẽ phôn đến bệnh viện Pasteur hỏi thăm chó đại gì đang nặng 20 cây số vô ích.

Hervé lắc đầu.

- Gọi điện, người ta cũng chẳng trả lời đâu. Trên nguyên tắc, không bao giờ bệnh viện lại cung cấp tin tức nạn nhân đang có nghi vấn cho kẻ lạ mặt.

- Ái chà, kiểu này chắc chúng ta phải trực tiếp tìm hiểu vì sao khuôn mặt người đàn ông lại bị biến dạng kì dị như báo đã mô tả. Nước biển trong lành chứ đâu phá hoại nhan sắc con người.

- Có điều bệnh viện Pasteur cách đây 30 cây số thuộc thị trấn Cherbourg. Các bạn dám đi không ?

- Sao không dám ? Với những con ngựa sắt phát ra tiếng nổ, tụi này sẵn sàng đi bất cứ lúc nào.

Giọng Cécile vang lên:

- Bữa ăn tối đã chuẩn bị xong, xin mời quý khách ngồi vào bàn. Muốn gì thì mai tính.

Tờ mờ sáng hôm sau, ngoại trừ Cécile ở nhà lo luyện thi đại học, tất cả những kẻ ham thích phiêu lưu mạo hiểm đều lên đường trong tiếng sủa phẫn khởi của Kafi. Hervé dẫn đầu phái đoàn binh mã trên chiếc ô tô mini. Anh chàng có vẻ thông thuộc đường sá. Mới 10h, thị trấn Cherbourg đã thấp thoáng trước mặt.

- Queo phải là đựng bệnh viện Pasteur. Tôi đề nghị mọi người đứng ngoài chờ, chỉ mình tôi và Mady vào là đủ.

Ý kiến Hervé chẳng đưa nào phản đối. Hai đứa xông thẳng vô cửa và mạnh dạn tiến đến phòng trực. Chúng ngừng chân trước một cô y tá đang ngồi giữa móng tay.

- Thưa cô... Tụi cháu muốn thăm người chết trôi... huyệt trên bãi biển Ravenoville ngày 1 tháng 9 đã được đưa về đây ạ.

Cô y tá mở sổ, lướt ngón tay lên từng dòng chữ.

- Có đó. Nhưng nạn nhân mà hai cô cậu muốn gặp đã xuất viện rồi.

Mady sững sờ :

- Tình trạng ông ấy kinh khủng lắm mà, thưa cô ?

- Này cô bé nghe đây, con người ta vừa dễ chết vừa khó chết. Chính vì "khó chết" nên ông ta đã nhắc xác khỏi tầng 2 bệnh viện để phi về nhà. Các vị cần tìm hiểu thêm thì hãy gặp bà Charron, bà ta là y tá chăm sóc ông ta đấy.

Hervé và Mady mau mắn cảm ơn cô y tá vui tính và vọt thẳng lên tầng 2. Phòng trực trên đó chỉ có duy nhất một người phụ nữ béo tốt mang bảng tên "Charron" nơi ngực áo.

Bà ta tròn mắt :

- Các cháu là thân nhân của nạn nhân hả ? Ông ta khỏe re như bò kéo xe sau khi thở oxy trong vòng hai giờ. Chưa gặp ông ấy à, hừm, ông ta làm tôi bị cảnh sát quấy rầy liên tục, thì do những vết sưng bầm trên mặt mà nhà chức trách tò mò chứ đâu. Có điều ông ta nhất định kín răng không khai một lời với cảnh sát.

Mady vờ ngơ ngác :

- Bà có biết ông lão về đâu không ạ ?

- Phù, tôi cứ tưởng hai cô cậu phải biết chứ. Vậy thì cũng như không. Mà này, trong lúc ngủ mê, lão ta thường lải nhải những cái tên quái đản : Saint-Marcouf ... Ravenoville.., Goubelins gì gì đó. Tôi còn nghe lão nấc lên chữ Flambart nữa.

Những cái tên quái đản mà bà Charron vừa kể không hề xa lạ với Hervé. Cu cậu mím môi.

- Saint Marcouf và Ravenoville là hai nơi mà người đàn ông thọ nạn. Còn "Goubelins" có nghĩa là "Những hồn ma". Điều đó chứng tỏ cái tên vô nghĩa "Flambart" kia là tên của ông già. Nào, tôi nói đúng không Mady ?

- Có thể đúng. Chứns ta về thôi, anh Hervé ạ.

Hai đứa kể như xong nhiệm vụ. Chúng chạy ào ào ra cổng trong nỗi thấp thỏm của đám bạn đồng hành.

Hervé kết luận sau khi kể xong các chi tiết vừa thu lượm được.

- Trong thổ âm địa phương, chữ Goubelins có nghĩa là "Những Hồn Ma", chúng ta hãy quay về biệt thự Hoa Tú Cầu. Tôi có một tấm bản đồ qui hoạch khu vực giáp biển.

12 giờ trưa, những kỵ sĩ về đến mái nhà xưa. Trong mùi thức ăn nghi ngút từ nhà bếp hắt lên, đám trẻ xúm xít quanh tấm bản đồ của “đàn anh” Hervé. Bistèque hét như sấm:

- Kia kìa, địa danh Những Hồn Ma nằm ngay chỗ đụn cát gần biển. Ô là là, chẳng thấy một mái nhà nào ở đó mới chết dở.

- Ờ há, không hề có mã hiệu hình vuông tượng trưng cho nhà cửa.

Gnafron chộn rộn:

- Càng hoang vu rùng rợn càng mê ly chứ sao. Chiều nay chúng ta đến đó đi.

Cécile áy náy :

- Chiều nay chị bị kẹt không thể cùng đi với các em được. Chị phải chờ linh mục Langlois đi chữa mắt.

- Nhắm nhò gì ba cái lẻ tẻ. Tụi em quen giang hồ bằng xế nố rồi. Ủm, mùi cá nướng thơm muốn nố mũi...

Cécile cười khúc khích:

- Chị sẽ dọn ra bây giờ đây, bữa nay có món cá thồn bơn mua lại từ tàu đánh cá Anh Quốc ấy.

Hai giờ chiều, trời đột ngột tối sầm báo hiệu một cơn giông tầm cỡ thế mà lũ nhóc vẫn hào hứng lên yên ngựa sắt. Tidou treo chiếc túi tòn teng trên ghi đông xe, còn phải hỏi, trong túi là hai mảnh vải, cái chai và đôi ủng... cực kỳ cần thiết cho cuộc hành trình.

Phái đoàn thám tử cố vượt thời gian trước sấm chớp giăng bủa. Ít ra thì chúng cũng tương đối thành công, qua câu chuyện hỏi thăm một chủ quán dọc đường, chúng hiểu rằng còn cát Những Hồn Ma chỉ còn cách vài cây số. Ị

Một lát sau, cả đám dừng xe sững sờ trước một ngôi nhà tồi tàn bằng ván ghép. Ngôi nhà tạm bợ đến nỗi chỉ cần một trận bão cát là mọi đồ đạc chắc chắn... gửi gió cho mây ngàn bay.

Tidou chép miệng :

- Phải chăng đây là sào huyệt của ông già Flambart ?

Suy nghĩ của hắn bị cắt đứt không thương tiếc bởi một cái bóng kinh dị nhảy bật ra cửa sổ. Cái bóng cô đọng lại thành một con người đủ tứ chi đàng hoàng. Từ cửa miệng méo mó, một tràng âm thanh giận dữ trào ra dưới bộ ria mép giựt giựt:

- Rừng nào cọp nấy, chúng mày cút ngay.

Người đàn ông lớn tuổi với bộ mặt dị dạng vừa dứt tiếng đã lộn ngược lại vào khung cửa sổ như làm xiếc. Trong tích tắc, cánh cửa căn lều gỗ bật tung và một họng súng thò ra.

- Hừ hừ... ông đành dùng chó lửa xua đuổi chúng mày vậy.

Ngón tay trở của “dị nhân” đã ngo ngoe gần cò súng nhưng không vội bóp cò. Coi, đám nhóc chưa biết phải xử lý ra sao trước tình huống quá bất ngờ này thì bầu trời đột ngột tối om. Sau một tia chớp rùng rợn, mưa bắt đầu tuôn xối xả.

BA

Lời kể của nạn nhân

L

ục thám tử, Kafi và Hervé bị ướt như chuột lột. Cả một cồn cát mênh mông như thế mà chẳng có mái hiên nào trú ẩn khiến chúng bèo nhèo chẳng khác... Những Hồn Ma.

Ê, lúc này họng súng của dị nhân đã thụt vô nhưng cái đầu bồm xồm tóc muối tiêu của ông ta đảo đảo dác.

- Lại đây bọn nhóc !

Trong tiếng rào rào thác đổ của cơn mưa tàn bạo, lũ trẻ cứ tưởng mình nghe lầm. Tidou ngỡ ngác :

- Không lẽ ông già gọi tụi mình ?

- Thì tao gọi chớ ai vào đây nữa. Vô nhà trú mưa lẹ lên, bọn ma cà bông !

Đám "ma cà bông" dè dặt tiến vào hàng một. Ông già quăng khẩu súng sấn lên bàn nghe cái 'cộp'

- Tội nghiệp, chúng mày ướt nhẹp hết rồi. Đợi tao nhóm lửa cho tụi hay hơ khô quần áo.

Mặc kệ lũ con cháu há hốc mồm choáng váng trước tính khí bất thường của mình, ông già tỉnh bơ quơ những cành củi khô, những mẫu giấy vụn, thả vô chiếc lò hình trụ nằm chình ình giữa nhà. Qua ánh lửa bập bùng, bộ ria mép được cắt tỉa theo kiểu chiến binh thời trung cổ của ông già trở nên lạc lõng trên khuôn mặt chi chít sẹo.

Lão dị nhân chụp vai Gnafron:

- Mày ngồi xuống làm gương cho các bạn mày coi.

Vài phút sau, lửa tỏa sức nóng đến mức áo quần của đám trẻ bắt đầu bốc khói. Ông già ngồi im trên ghế bành, tay sờ bóng súng liếc Kafi chăm chăm.

- Con sói tướng “chì” quá.

Tidou cười làm quen :

- Kafi là khắc tinh của bọn đầu trộm đuôi cướp đó, ông ạ. Nhờ nó mà hôm nay tụi cháu có cái túi vải này.

Hắn cố tình lúc lắc cái túi gây sự hiếu kỳ cho gia chủ. Quả nhiên mắt ông già đảo sòng sọc :

- Trong túi có gì hử ?

Tidou không trả lời chỉ lẳng lặng mở nút thắt miệng túi trình diện ông già đôi ủng bẩn thỉu, chai bia Đức và cái khăn mùi xoa bị xé làm hai. Ngay lập tức, dị nhân cõn cát múa tít khẩu súng săn như “đả cầu bóng” và nhảy lùi lại mấy bước.

- Chết mồ tổ, tụi bay là cảnh sát hả ?

Hervé cười ngất :

- Bác lằm to rồi bác.. Flambart ơi, cháu là thằng lớn nhất ở đây mà chưa đủ 17 tuổi thì sáu đứa nhi đồng này lại càng nhí hơn nữa. Cảnh sát còn lâu mới tuyển dụng những đứa con nít, ha ha ha...

- Hừ, nhưng tụi bay biết tên tao, cụ thể là mày. Và tụi bay còn quản lý các đồ đạc bí mật của tao trên hoang đảo, thậm chí tụi bay còn dẫn theo chó săn "nghịệp vụ" đến đây để hù tao. Á à, hay chúng mày là cộng tác viên của cảnh sát ?

Tondu nhún vai :

- Cộng tác viên của bác thì có. Không nói giấu gì bác, tụi cháu là đám học sinh đến biển Saint- Vasst nghỉ hè, tình cờ lượm được "cái chai thông điệp" lênh bênh gần hòn đảo kếp Saint Marcouf. Chỉ có thế.

Gnafron nói to :

- Mày phải kể tiếp cho "ông già" cất súng chứ. Rằng tụi mình nổi máu thám tử điều tra. Rằng mình muốn giải cứu nạn nhân cô đơn đã liệng cái chai xuống biển. Rằng cuối cùng ai ngờ chủ nhân của nó lại đối xử tệ bạc như vậy.

Ông già bị động hoàn toàn. Đòn tấn công của Hề Xiếc hơi... hỗn hào một chút nhưng mang lại thanh công ngoài sức tưởng tượng. Ông già lẳng lẳng

treo "chó lửa" lên vách và ngồi bệt xuống đất cạnh lò sưởi.

- Té ra các cháu là ân nhân của ta.

Mady lễ phép :

- Tui cháu rất muốn thế, thưa bác Flambart. Cô bé thuật lại chuyện thăm dò mới nhất từ bệnh viện Pasteur sau khi đọc mẫu tin phát giác kẻ chết trôi trên tờ bào tĩnh lẻ.

Flambart thở dài nãu nuốt:

- Các cháu biết không, dạo này ở biển không còn cá nên dân chài khổ lắm. Ta cũng vậy, gia tài ta chỉ có túp lều rách nát này và một chiếc thuyền câu. Hôm đó là đêm 29 tháng 8, ta đẩy thuyền câu ra hai hòn đảo hoang kề cận nhau để bẫy... thỏ.

- Lạy Chúa, bác đi bẫy thỏ ?

- Ở ờ... chính vì thế mà ta phải lẩn tránh cảnh sát. Thỏ hoang là tài nguyên thiên nhiên mà luật pháp cấm săn bắn. Nhưng bụng ta đói meo, trong khi trên đảo có rất nhiều thỏ hoang. Bọn tai dài ấy khoái đào hang dưới chân thành cổ... Thế là ta đi dọc bờ thành chuẩn bị đặt bẫy, ai dè có người theo dõi đằng sau lưng. Lúc nghe tiếng động ta quay lại thì một giọng nói gầm lên "Thằng già này tò mò quá". Một giọng khác hùng hổ "Thủ tiêu lão là vừa". Tóm tắt lại ta đụng độ tới hai thằng đầu gấu trong bóng đêm, hai bên quần thảo nhau loạn xạ ngẫu. Nhưng vì có một mình, ta bị bọn chúng giữa te tua lãn lôn lốc xuống triền dốc, đầu nện vào mấy hòn đá. Ta bất tỉnh nhân sự thấy đủ tử ngôi sao trên trời.

- Hèn chi khuôn mặt bác bị biến dạng vì thương tích...

- Ôi, khi ta tỉnh lại với bộ mặt đẫm máu sưng vù thì chiếc thuyền câu đã trôi đâu mất tiêu.

- Chắc bọn cướp lấy nó, bác ạ.

- Ở ờ... ta trở thành Rôbinson bất đắc dĩ trên đảo. Trong cơn nguy kịch, ta đã ráng làm mọi cách để sinh tồn. Từ chuyện đốt lửa phát tín hiệu cho đến xé khăn tay nhét vô cái chai bia cổ lỗ sĩ liệng xuống biển hy vọng ai đó đến tiếp cứu. Ta đã chờ đợi trong tuyệt vọng. Cuối cùng như các cháu đã biết, ta quyết định tháo đôi ủng bơi đại vào bờ bên kia..,

Flambart ngừng lại và lấy tay lau mồ hôi trán rùng rùng. Ông sờ nắn những vết sẹo lồi lõm trên da mặt.

- Ta đã chết đi sống lại đúng như ý trời. Cũng may là không bị ở tù vì tội săn thỏ.

Bistèque thắc mắc :

- Con thỏ không quan trọng bằng cuộc chạm trán với bọn bất hảo trên đảo. Tại sao ở bệnh viện, bác không khai chuyện đó cho cảnh sát, họ sẽ điều tra bọn người lạ xuất hiện trên đảo hoang ban đêm ?

Dị nhân cồn cát cười méo xẹo :

- Báo cảnh sát ư ? Cảnh sát sẽ bắt chúng nhưng bắt luôn cả bác. Con thỏ quan trọng lắm, nhà nước cấm săn bắn, trong khi cả đời bác sống lương thiện không muốn vì ba cái con thỏ vợ vẫn ấy mà bị bắt vì tội săn trộm.

Tondu chen vào:

- Hay là bọn chúng cũng là dân săn trộm thỏ như bác ?

- Không. Bọn này không phải người ở đây. Chúng hung dữ lắm. Hừm, khi đó ta mà không giả nằm bất động thì bây giờ đã đi đời nhà ma.

Gnafron thì thầm:

- Bị đánh mà không dám kêu cảnh sát, ông khùng thiệt.

Flambart chồm lên:

- Tao mà khùng hả ? Không dám đâu lão nhóc tì. Khùng mà biết ghi nhận tiếng động kì lạ đêm đêm ư ? Nói thiệt với tụi bây nhen, cách đây ba năm, khoảng 1 giờ đêm, tao đã từng chứng kiến một chiếc canô phi về hướng đảo hoang và một giờ sau quay về hướng Quinneville đó. Kể từ đêm đó. Đôi khi tao lại nghe tiếng mũi tàu rẽ nước đều đều.

- Rẽ nước vào lúc 1 giờ đêm sao ?

- Còn phải hỏi. Cùng xuất phát từ hướng Quinneville, tao nghĩ chiếc canô nọ là chiến thuyền của bọn hải tặc đầu gấu đó.

Hervé cau mày :

- Vô lý, chẳng lẽ vì những con thỏ mặt rệp mà bọn hải tặc chọn đảo Saint Marcouf để đóng đô sao ?

Flambart thở dài :

- Ta không cần biết. Sẽ chẳng bao giờ ta đến cái đảo tử thần kia nữa.

- Ô, tội cháu định mời bác du lịch hiện trường đấy. Nhà cháu ở Saint-Vaast có một chiếc canô tên gọi Kẻ Làm Ổn.

- Xin lỗi, các vị đã làm ồn tôi quá lâu rồi, đừng xúi dục tôi ra đảo cho cảnh sát bắt. Tôi đã qua tuổi phiêu lưu mạo hiểm rồi.

Liếc thấy Mady cứ nhìn khẩu súng treo vách chăm chăm, ông già cười :

- Đừng lo cháu gái, súng của bác không có đạn đâu. Ai lại đi bắn các thám tử dễ thương như tội cháu.

Ông xuống nhà bếp lục lọi một hồi rồi nhét một khúc dồi hun khói vào miệng quái cầu Kafi.

- Tội nghiệp con chó này giờ ngồi làm trọng tài. Chắc, hôm nào mày đến thăm tao nghe.

Đám trẻ thừa thông minh để hiểu ngầm gia chủ muốn tiễn khách. Chúng bịn rịn chia tay dị nhân cồn cát trở về biệt thự Hoa Tú Cầu. Trên đường về, Hervé rồn rảng :

- Ngày mai vào giờ thủy triều lên, chúng ta sẽ cho Kẻ Làm Ổn ra đảo tuần tra.

Mady trở mắt:

- Anh đang nghĩ gì trong đầu vậy Hervé ?

- Bọn tấn công ông già chắc chắn không phải ma quỷ, vì thế chúng không thể có phép tàng hình. Tôi ngờ rằng hai gã đó có sẵn một căn cứ bí mật trên đảo.

- Rất có lý. Anh là "chiến hữu" thứ 7 của Sáu người bạn đồng hành mà không cần một phiên họp kết nạp nào. Anh hiểu không Hervé, bọn chúng tấn công bác Flambart trong khi chung quanh không hề có tiếng động của canô. Anh thấy sao ?

- Ái chà, rõ ràng chúng một là người nhái, hai là có sẵn hang động dưới nước. Thậm chí chúng còn chìm luôn chiếc thuyền câu của nạn nhân mà thềm tịch thu.

Guille kết luận :

- Ngày mai sẽ rõ, các bạn ạ.

Mỗi ngày thủy triều dâng chậm hơn ngày hôm trước ba phần tư giờ. Theo Hervé giải thích thì đó là hoạt động phù hợp với vòng quay mặt trăng đối với mực nước biển. Chính vì mực nước oái oăm đó mà đám trẻ quyết định hạ thủy Kè Làm Ổn vào buổi chiều bất chấp thời tiết xấu.

Ê, giữa những đợt sóng cao ngất tung bọt trắng xóa, chiếc canô chở Hervé và Lục thám tử hiên ngang xé sóng ra khơi, bỏ lại đằng sau đám dân chài thất nghiệp trên bến luôn mồm rên rỉ về lũ cá mất tích.

Thông thường Kafi là một thần khuyển khổng lồ nhưng chiều nay trước sóng gió gầm thét, con cầu co rúm còn lạnh hơn một chú cừ non. Nó lăm lét nhìn chiếc canô lướt qua vùng biển Quinéville, và nhìn Mady thán phục khi cô bé tinh bơ mở ống nhòm ra quét ngang quét dọc vô đất liền.

- **Im nào, trong bờ có một tòa biệt thự còn mở cửa.**

Phát hiện của Nữ Tiên Tri làm Tidou ngạc nhiên. Hấn lăm bầm:

- Khu Quinéville hàng ngày đóng cửa cài then rất **sớm kia mà.**

- **Vậy mà có một tòa nhà sơn xanh mở tất cả cửa sổ. Ở...**

Cô bé nín bật khiến Tidou ngơ ngẩn. Làm sao không nín bật được khi một chiếc kính viễn vọng **trụ trên gác ba chân được chĩa ra biển từ cửa sổ tầng 2.**

Mady mím môi.

- Có người đang quan sát tụi mình từ ngôi biệt thự **màu xanh đáng ngại** ấy.

Chiếc ống nhòm mau chóng được chuyển tay cả đám. Lúc này Kè Làm Ổn đã vượt qua vùng Quinéville và tiến sát đảo

kép Saint-Marcouf. Bằng các thao tác điệu nghệ của một hoa tiêu... canô, Hervé cho Kẻ Làm Ôn im tiếng cập vào bờ.

Vừa đổ bộ lên đảo, Tidou dúm ngay mảnh vải mùi xoa của ông già Flambart vô mũi Kafi.

- Tìm đi, Kafi !

Con sói rừng mình ba cái rồi rà mồm đến chân thành cổ. Tondu rượt theo bén gót.

- Toàn là đám cỏ bị giày xéo, rõ ràng bác Flambart đã kịch chiến ở đây và rơi dài xuống đồng đá dưới kia.

Mặc kệ Giác Đấu bình phẩm, Kafi vẫn tiếp tục sứ mạng truy lùng dấu vết của mình. Nó học lên một tiếng và sục sạo khá lâu trong đám cỏ tươi tắn. Mắt Guille sáng rực.

- Ê, Kafi ngoạm một cái gì màu đen kia kìa

Tidou hài lòng nhận lấy vật lạ do con cầu trung thành cống nạp.

- Một cái đĩa bàn, các bạn ạ. Trên nắp có chữ "Made in Japan" và phía dưới là tên "Yarouta". Đây có lẽ là bửu bối của một trong hai thằng "hải tặc" đánh rơi trong lúc đánh lộn.

Hắn gật gù :

- Đánh mùi cái đĩa bàn đi Kafi. Tao muốn mày tìm chủ nhân của chiếc hộp màu đen này gấp.

Kafi hiểu ý cậu chủ, ngoe nguẩy đuôi rồi bất ngờ phóng vào công sự cổ từng có thời là lô cốt phòng thủ của lính Đức. Quái cầu lôi Lục thám tử tới trước một tấm lát bằng bê tông nằm lù lù trên mặt đất.

- Gấu, gấu...

Tidou chơi với :

- Con chó sủa cứ như là khám phá một chuyện động trời. Tụi mình bật cái nắp bê tông lên thử coi anh em.

Giác Đấu thận trọng.

- Mày không nghĩ đó là một cái bẫy ư ?

- Hà hà, cho dù nó là một cái bẫy thì mày cũng đâu khoanh tay đứng ngó, đúng không hả ?

Hervé chẳng nói chẳng rằng chạy lại chỗ canô đem về cây sào móc. Tấm lát được đẩy sang một bên chớp nhoáng với sự cộng tác của toàn bộ sức mạnh tập thể. Bistèque rọi đèn pin xuống cái hố sâu hoắm ồ lên :

- Giống hệt một cái giếng, trời ạ.

Hervé cười lạt :

- Đào mặn không thích hợp cho thiên hạ đào giếng nước ngọt. Quý vị nhìn nè, có cái thang dẫn xuống dưới đây.

Đám trẻ đưa mắt ngó nahu trong vài giây. Hề Xiếc liếm mép:

- Tôi tình nguyện xuống thám hiểm trước.

Không đợi ai đồng ý, cu cậu thoăn thoắt tụt xuống theo bậc thang. Giọng của nó vang lên nghe lạ hoắc:

- Rọi đèn pin xuống cho tao, Đầu Bếp. Hình như tao mới rờ trúng một ngách hầm sát mép nước...

- Nếu vậy thì ánh sáng chẳng ăn thua gì.

- Ô kê, tao sẽ ngậm đèn pin trong miệng dò thử xem.

Cu cậu trôi lên xong là lại... độn thổ với ánh sáng loang loáng chói xuống. Lập tức, tháp tùng theo nó là đủ bộ lũ con trai, chỉ trừ Mady đứng trên miệng hố để quản lý Kafi. Đoàn người mò mẫm qua cái ngách hắc ám để tiến vào một hành lang ngầm dưới lòng đất. Ánh đèn pin không rọi tới điểm mút của hành lang.

Cuối cùng chúng cũng vượt hết đường ngầm và đụng một căn phòng bê tông bít bùng đủ cho một người đứng thẳng mà không sợ chạm đầu vô mái vòm. Gian phòng trống trơn chỉ có một cánh cửa duy nhất bằng thép dẫn lối ra biển. Đám trẻ lần lượt áp lai nghe ngóng, rõ ràng đằng sau cánh cửa thép hoen gỉ, đứa nào cũng nghe tiếng sóng rì rào.

Hervé tần ngần trước lỗ khóa:

- Bên kia cửa là một hành lang khác ngập đầy nước. Tôi cho rằng trong chiến tranh, chỗ hầm ngầm này là căn cứ phóng ngư lôi của lính Đức nhằm tiêu diệt các tàu chiến Anh trên biển Manche. Quý vị nghĩ sao ?

Tondu nói cộc lốc:

- Còn nghĩ gì nữa, chúng ta phải đi đến tận cùng sự việc.
- Nhưng cánh cửa thép lì lợm không cách nào di chuyển được, cho dù thần sức mạnh Hervé xuất hiện cũng vô ích.
- Anh không để ý những vết trầy nơi lỗ khóa sao anh Hervé ? Đám hải tặc tấn công bác Flambart đã sử dụng căn cứ này làm sào huyệt khi đổ bộ lên đảo. Chúng có chìa mở cửa nên lỗ khóa bị xước. Tôi đề nghị chúng ta lấy dấu lỗ khóa.
- Trên canô có sẵn một mớ matrit trét các lỗ hổng thân tàu. Chú mày cảm phiền xách đèn lên lấy nhé.

Mười lăm phút sau, Giác Đấu quanh trở lại căn phòng bê tông. Với gói bột dẻo trong tay, Hervé lấy mẫu lỗ khóa cánh cửa thép không có gì khó nhọc. Giữa lúc bọn trẻ nhẹ người định rút lui thì mũi giày Bistèque chạm vào một vật lạ mềm xèo dưới đất. Cu cậu cúi xuống.

- **Khoan “gô” đã các bạn ơi, có tín hiệu mới.**

- Hà ?

- Nhìn đi, hai đầu mẫu thuốc lá nguội ngắt thuộc diện thuốc thơm sợi vàng và ba đầu lọc in nhãn hiệu Gaulois.

Hervé đưa một mẫu đầu lọc lên mũi và ho sặc **sua**.*

- Mùi khét vẫn còn, chứng tỏ hai tên hải tặc hút cách đây không lâu.

Lũ nam nhi lục tục lên bờ. Tidou khoe chiến lợi phẩm :

- Này Mady, một chai bia Đức, một đĩa bần Nhật, 5 mẫu thuốc lá nhãn Pháp và Mỹ. Điều đó nói lên cái gì vậy ?

- Trời đất, gom mọi thứ lại thì thành đặc vụ chứ sao. Mình nôn nóng muốn ra khơi đây.

- Lý do ?

- Không hiểu sao mình có linh tính rằng kính viễn vọng trên bờ biển Quinéville vẫn thờ mình để chiếu tướng.

Trực giác của Nữ Tiên Tri thật linh, khi Kẻ Làm Ôn chạy ngang khu Quinéville, chiếc ống nhòm của Mady đột nhiên run rẩy.

- Các bạn thấy chưa, gã đàn ông vẫn rình chúng ta trong cửa sổ ngôi nhà màu xanh.

Cô bé chuyển ngay cặp mắt thần cho các chiến hữu. Trong ống nhòm, khuôn mặt gã đàn ông bị uốn cong làm đôi vì cự ly quá xa và lập lòe sau viễn vọng kính khiến đứa nào cũng lắc đầu.

Mady thì thầm :

- Bác Flambart đã kể về chiếc canô ma xuất phát từ hướng Quinéville đến hòn đảo Saint Marcouf. Biệt thự này nằm trên bờ Quinéville, mọi người có thấy trùng hợp chẳng ?

Hervé sửng sờ :

- Đúng là cực kỳ trùng hợp. Chúng ta sắp có việc làm rồi : thứ nhất, chế tạo ngay một chìa khóa dỏm từ mẫu dập mattit. Thứ hai, theo dõi căn nhà màu xanh khả nghi kia.

Bốn

Đằng sau chiếc kính viễn vọng

Đ

êm xuống quá nhanh nên mọi dự định của đám trẻ bất thành. Trước bữa ăn, Cécile nói :

- Sáng mai chị sẽ kiểm thợ khóa ở Cherbourg làm chìa cho các em. Giờ thì ăn tối đi.

Bữa tối ngon hết sẩy thế mà đĩa nào cũng nuốt gượng gạo.

Sáng sớm, hai chị em Cécile và Hervé đã leo chiếc xe hơi đậu sẵn trước sân đi Cherbourg. Lục thám tử lại ghé bác Flambart hỏi thăm về căn cứ phóng ngư lôi trên đảo.

Đường đến cồn cát Những Hồn Ma sao mà xa vắng. Sáu chiếc xe ga phóng hết tốc lực mới rút ngắn quãng đường dài. Y chang như lần gặp gỡ đầu tiên, ông già dị nhân luôn luôn cặp kè khẩu súng trên tay lấp ló sau ô cửa căn lều gỗ tạp.

Tidou tắt máy xế nổ.

- Bác Flambart ú ù, tụi cháu đây, đừng bắn.

- Hừm, mời vào.

Lần này ông già đóng rầm cánh cửa như muốn bắt bọn nhóc làm tù binh. Mắt ông long lên sòng sọc :

- Hừ hừ, tao tức điên người.

- Chuyện gì thế hả bác ?

- Chúng mày coi tờ giấy của hai thành khẩn dán trước vách lều đây.

Mady đọc lớn tờ giấy ông già xòe ra trước mặt. “Nếu mày còn trở lại Saint-Marcouf vào ban đêm, tụi tao sẽ lột da mày”. Cô bé nghẹn lời:

- Phía dưới vẽ hình một cái đầu lâu với khúc xương bắt chéo, tại sao họ lại có địa chỉ của bác ?

- Đó cũng chính là thắc mắc của ta. Vụ ta sống sót ở bệnh viện Pasteur, báo chí đã đăng tin hà rầm, có lẽ bọn chúng cũng bắt chước lụi cháu mò

đến bệnh viện dò tin từ bà y tá lắm mồm.

Tidou sa sầm mặt :

- Cháu đang liên tưởng đến một chuyện khác. Chiều qua tụi cháu thám hiểm đảo hoang và bị một chiếc viễn vọng kính theo dõi. Phải chăng gã đàn ông sau kính viễn vọng nghi ngờ bác có mặt trên canô nên đêm qua đến cồn cát Những Hồn Ma dán tối hậu thư dẫn mặt bác ?

Hắn ghé sát vành tai ông già làm bộ bí mật :

- Tụi cháu vừa khám phá một đường hầm dưới tấm lát bê tông ấy.

- Cái gì ?

Dị nhân cồn cát đảo mắt sợ sệt :

- Ở dưới có một cánh cửa thép hoen gỉ phải không ?

- Sao bác biết ?

- Ôi, ta có vô tình mò xuống đó một lần lúc rượt một con thỏ cà chớn. Không hiểu ai mở nắp bê tông sẵn nên ta chui xuống luôn, trời tối om chẳng thấy người chỉ nghe tiếng sóng vỗ rầm rầm sau cánh cửa thép. Ớn da gà.

Tidou gật gù:

- Đó là sào huyết của bọn hải tặc, thừa bác. Có thể đêm đó chúng vội vã quá nên quên đóng nắp hầm.

- Thảo nào, chúng ta phải trả thù bằng cách bịt miện hố lại vĩnh viễn.

- Chơi kiểu ấy là hạ sách. Tụi cháu có sẵn chiếc canô Kê làm Ổn của anh Hervé, cháu nghĩ rằng sẽ mời bác tham quan đảo vào một ngày đẹp trời.

Flambart kêu lên:

- Không, tao sợ bị cảnh sát bắt, tụi bây mạo hiểm một mình đi rồi báo lại tao.

Lục thám tử hết ý kiến trước nhà ăn sĩ dờ diên dờ khùng. Chúng định cáo lui thì Gnafron báo động:

- Trời đất, Kafi đâu rồi ?

Ngay lập tức sáu nhân mạng bủa ra khắp cồn cát mênh mông. Tiếng rên đứt ruột của Kafi từ rất xa vọng lại, cả đám hết hồn chạy như ma rượt về phía Kafi thọ nạn. Coi, mắt Tidou gần như trợn trắng:

- Chúa ơi, con chó của tụi mình sa bẫy...

Đúng vậy, siêu cầu Kafi bình thường hùng dũng là thế mà hôm nay ủ rũ trên cát hết con mèo bị mắc mưa. Chân phải trước của nó bị kẹp chặt trong mỏ cặp của một cái bẫy lớn đầy răng nhọn. Thấy các cô cậu chủ ủa đến, con chó cố hết sức giựt chân ra. Thế là nó tự cào nát da mình dài tới 10 centimet. Lúc Tidou giải thoát được cái chân bị thương của con cầu khỏi mỏ cặp thì máu đã rỉ ròng ròng.

Mắt Mady nhòe lệ:

- Phải kiếm gấp một bác sĩ thú y...

Kafi không thể thả căng trước xuống nền cát. Lũ trẻ hè nhau xốc con chó về lều lão dị nhân.

Flambart thở dài :

- “Tội nghiệp con sói đẹp đẽ, nó ham vui quá nên sập bẫy cáo đây mà. Các cháu biết không, ông thị trưởng Quinéville đã ra lệnh đặt bẫy vào cuối mùa nghỉ để diệt lũ cáo hoang đã truyền bệnh dại. Ai mà ngờ con chó của các cháu lại gánh tai họa.

Mady xót xa :

- Vết thương có nguy hiểm không bác ?

- Đối với lũ cáo thì đứt lìa chân nhưng so với chú sói khổng lồ này có lẽ là trò gãi ngứa. Thôi, đừng sụt sịt nữa, bác sẽ băng bó cầm máu và sau đó các cháu chở nó về Saint Vaast cho một ông bác sĩ thú y.

Cuộc di chuyển "thương binh" Kafi được tiến hành khẩn cấp. Quái cầu nghị lực quả phi thường, trên đoạn đường dẫn dốc, nó không hề rên rỉ.

Buổi trưa đám trẻ về tới Saint Vaast. Theo lời chỉ dẫn của ông già Flambart, chúng chở con chó đến nhà một bác sĩ thú y.

Vị bác sĩ trầm trồ trước con sói tuyệt đẹp :

- Ồ, con sói mạnh mẽ biết chừng nào. Tôi cần một người đưa nó vào phòng chụp X quang.

Tidou dắt Kafi đi cà nhắc vô một căn phòng bên trái phòng khám. Mười lăm phút sau, hắn trở ra với quái cầu.

Viên bác sĩ an ủi Mady :

- Cô bé khỏi lo nữa. Con sói không bị gãy xương, chỉ rách sơ sơ vài sợi dây chằng. Tôi đã băng bó cẩn thận. Khoảng nửa tháng là đâu lại vào đó.

- Cám ơn bác sĩ.

- Có điều bây giờ nó sẽ nhảy nhót chỉ bằng ba cái cẳng thôi nghe.

Lục thám tử qui hồi biệt thự Hoa Tú Cầu hầu như cùng lúc với hai chị em Cécile. Từ trong xe, Hervé thò đầu ra rồi rít :

- Chiếc chìa khóa đã thực hiện xong, ủa, Kafi sao vậy ?

Nghe Tidou tường thuật lại cuộc thăm viếng Flambart, anh chàng ngựa non háu đá Hervé nổi xung thiên :

- Bọn chúng dám đe dọa tính mạng của ông già sẵn thờ ư ? Chúng ta sẽ chấp nhận lời thách thức ấy. Đúng 4 giờ chiều lúc thủy triều dâng, chúng ta sẽ thử... chiếc chìa khóa.

Hơn 3 giờ, đám nhóc đã ra cảng kiểm tra lại Kê Làm Ổn. Tình trạng kỹ thuật chiếc canô vẫn tốt đẹp, tuy nhiên đời sống dân nghèo sau lưng chúng càng ngày càng thê thảm hơn. Các dân chài thất nghiệp dòm chúng như dòm lũ công tử bột no cơm rủng mỡ.

Đám trẻ rất đau lòng nhưng không "hưỡn" để phân giải. Chúng cho chiếc canô băng băng rẽ sóng lướt ngang địa phận Quinéville.

Khỏi cần ai nhắc nhở, Mady nhanh nhẹn giương ống nhòm thoi miên ngôi biệt thự màu xanh trên bờ biển. Cô kêu lên :

- Không phải gã hôm qua thưa quý vị, một tên khác đang chúi mũi vào chiếc viễn vọng kính săn đuổi chiếc canô chúng ta.

Tidou đỡ ống nhòm đưa lên mắt.

- Như vậy là chúng có hai người, hoàn toàn phù hợp với hai tên hải tặc đã đánh bác Flambart.

- Hình như chúng biết mình chú ý đến ngôi nhà...

- Là cái chắc, lũ tội phạm bất hảo ấy không thoát nổi gọng kềm của lục thám tử. Nhưng tạm thời hãy gác chúng qua một bên, tụi mình cần điều nghiên "cánh cửa thép" dưới hầm chống ngư lôi đã.

Kê Làm Ổn tấp vào đảo. Bảy nhà thám hiểm nối đuôi nhau xuống giếng, con đường được chiếu sáng bằng ba chiếc đèn mới nạp pin. Chúng rúc xuống hành lang ngầm dẫn tới căn phòng bê tông. Giây phút chờ đợi Hervé trải nghiệm chiếc chìa khóa kéo dài cỡ... thế kỷ.

Hervé thở dài :

- Chìa khó mở quá.

Tondu xoa cái đầu trọc : 1

- Đưa coi, giữa chút là xong mà.

Tondu sẫm soi lỗ khóa một hồi rồi thi triển tay nghề diệu thủ. Nó gò chiếc chìa của Hervé ngon lành đến nỗi anh chàng chỉ cần vặn khê là cánh cửa pháo đài bật mở. Trước mặt bảy đứa bây giờ là một hang đen ngòm. Ba

ngọn đèn pin quét ánh sáng loang loáng và lũ trẻ tha hồ lom khom theo đường hầm thông ra đại dương gầm thét phía dưới.

Guille trợn mắt thốt lên :

- Đừng xuống biển thăm Long vương vội, tôi vừa sờ trúng mấy bình ắc quy đây.

Đám trẻ thụt lùi lại. Đúng như Guille miêu tả, trên một chiếc khay gỗ là 4 bình ắc quy được nối với một cái máy biến áp.

"Thợ máy" Tondu ngờ ngàng :

- Nhờ các bình sạc điện này, điện áp từ máy sẽ tạo ra công suất cực lớn.

- Mà coi, dây chạy chằng chịt theo hướng tuôn ra biển ?

- Tao hiểu. Chắc chắn dưới đáy biển còn một cái máy khác phối hợp với luồng điện mạnh trong hầm ngầm. Đáng tiếc là lúc này thủy triều chưa rút.

Hervé nhăn nhó :

- Chẳng lẽ đến nước này mà tụi mình chịu bó tay sao ?

Mady nói dứt khoát:

- Chúng ta không dư thời giờ ở lại đây suốt đêm để chờ cái máy dưới đáy biển hiện hình. Tôi đề nghị mọi người chuyển qua mục tiêu mới: ngôi nhà màu xanh trên bãi biển.

Tidou gật đầu :

- Chúng ta cần tìm hiểu xem nhị vị hải tặc núp đằng sau kính viễn vọng là ai.

Cuối cùng đám trẻ đành đau khổ trở về canô rút êm. Đêm xuống nhanh, khi Kẻ Làm Ổn lướt ngang vùng biển Quinéville thì trời đã tối. Mady dù cố gắng xoay xở ống nhòm cách mấy cũng chỉ thấy một đồng lù lù trong khung cửa sổ biệt thự.

Chưa bao giờ Hervé và đám nhỏ về trễ như vậy nên Cécile bồn chồn ra ngóng ở ngưỡng cửa. Phái đoàn phiêu bạt chỉ thu hoạch được niềm vui duy nhất từ ánh mắt rạng rỡ của Kafi. Coi, con chó sau một ngày dưỡng thương đã khôi phục tinh thần. Nó cứ nhảy cẫng bằng ba chân đón các cô cậu chủ khiến ai nấy đều cảm động.

Mady lôi Cécile vào nhà.

- Đằng sau cánh cửa thép là một cái máy biến áp bí ẩn, chị hiểu chưa, vấn đề bây giờ là cái gì đằng sau chiếc kính viễn vọng ở Quinéville.

- Lạy Chúa, tụi em định lên đường nữa ư ?

- Không. Chờ sáng mai, em và chị sẽ trinh sát ngôi nhà màu xanh đó.

Mười một giờ đêm trong khi mọi người đang chần ên nệm ấm giấc nồng thì hai thằng con trai có ảnh hưởng nhất trong băng Lục thám tử vẫn còn thao thức. Tondu cứ trần trọc mãi, cuối cùng chịu hết xiết, cu cậu bèn lấy giò khều đầu gối Tidou.

- Mà ngủ chưa ?

- Thức trắng mắt.

- Vụ Nữ Tiên Tri rú chị Cécile sáng mai thám thính ngôi nhà màu xanh coi mò phiêu quá. Mady thì không nói làm gì nhưng bà chị tiểu thư kia không có kinh nghiệm thế nào cũng bị phát hiện.

- Tao cũns đang nghĩ chuyện đó đây.

- Vậv cứ sao tụi mình không đi trước đám phụ nữ một bước ?

- Sao ?

- Tụi mình có chiến lợi phẩm là cái đĩa bàn của bọn hải tặc đánh rơi. Chỉ cần cho Kafi hít hà mùi vị cái hộp là phăng ra thủ phạm dễ dàng.

Tidou nhảy khỏi giường.

- Ổ là là, vậv mà tao không nghĩ ra nhi. Nếu hai tên núp đằng sau chiếc kính viễn vọng kia là hai thành lưu manh tấn công bác Flambart thì...

- Khà khà, tụi mình phi ra bãi biển Qinnéville chứ chờ đợi gì nữa.

Hai đứa lẹ làng huyết sáo gọi Kafi rồi ba thầy trò mò mẫm xuống ga ra. Chúng thận trọng dặt xế nổ cách xa biệt thự Hoa Tú Cầu hơn trăm mét rồi mới dám đề máy. Nửa đêm gió lồng lộng, hai con ngựa sắt phóng vun vút mà không đụng trở ngại nào.

Hai hiệp sĩ giấu xe vào bụi và kè kè hai bên Kafi mon men theo bờ tường của một dãy biệt thự dọc bờ biển rồi dừng lại bên hông tòa nhà xinh xắn màu xanh.

Tidou vừa đưa hộp đĩa bàn ra, con chó đã lúc lắc đầu, nó đi từng bước cà nhắc hướng dẫn hai thằng đến trước cổng chính tòa biệt thự và vẫy đuôi thay cho sự xác nhận.

Tondu thì thầm :

- Mùi hung thủ kéo dài đến tận bên trong, linh tính Mady quả thật tuyệt.
- Suyt, theo quái cầu tiếp tục. Nó muốn tới phía sau ngôi nhà.

Hai kẻ dạ hành lại rón rén đằng sau vườn. Kafi rà mồm sát nền đất rồi dựng thẳng hai tai ngó trên trời vào một cánh cửa lớn đóng kín. Tondu cảnh giác:

- Hình như có tiếng gì đó kêu ro ro.

Tidou bần thần :

- Nếu tao đoán không lầm thì đó là âm thanh toát ra từ bình nạp ắc quy. Mà còn nhớ cái máy biến áp dưới hầm ngư lôi chớ ?

Tondu nằm áp tai sát mặt đất cố nhìn thủng khe hở dưới đáy cánh cửa. Nó thều thào:

- Đưa tao mượn cái đèn pin. Ồ, mẹ kiếp... toàn là những khối đen hình hộp. Mình rút lui được rồi.

- Có chắc không ?

- Chắc. Bọn chúng không biết thức hay ngủ mà vẫn để bốn cái bình ắc quy sặc điên. Có lẽ chúng định thay bốn cái bình hết năng lượng mà tụi mình thấy trên chiếc khay gỗ.

Sói Kafi rít lên khe khẽ báo động khiến hai thằng hiểu ý. Dĩ nhiên hai đứa đào vi thượng sách chứ sao.

Hai chiếc xe ga kéo rờ- móc Kafi vừa xấp vô gara là bị phục kích chớp nhoáng. Trời hơi, té ra thằng Hề Xiếc đã phát giác nhị thám tử biến mất lúc nửa đêm vội đánh động cho tất cả mọi người trong nhà.

Bistèque trong bộ quần áo ngủ nói lớn:

- Định ăn mảnh bỏ rơi chiến hữu ư ?

Giác Đấu cười vang:

- Có vậy mới trúng mảnh lớn. Sáng mai chị Cécile và Mady khỏi cần tìm hiểu chiếc kính viễn vọng nữa.

Hervé kéo tay Tidou :

- Sao, bộ lột được mặt nạ bọn hải tặc rồi hả ?

Còn phải hỏi. Công đầu thuộc về chiếc ống nhòm của Matly, công sau thuộc về Kafi. Con chó đánh hơi mùi địa bàn rồi lôi tụi này đến ngôi nhà màu xanh bên bờ biển.

Hắn kể tiếp về bốn cái bình ắc quy đang nạp điện và kết luận:

- Bọn hải tặc tấn công Flambart và bọn trú ẩn trong ngôi nhà mờ ám kia chỉ là một. Chúng gồm 2 mạng.

Mady phát biểu sau 5 giây tự lự:

- Nhưng vụ trình sát tòa biệt thự đối với mình vẫn không thay đổi. Ngày mai tôi và Cécile sẽ giả đồ đi mua sắm để dò hỏi dân chài lân cận về lý lịch hai gã đáng ngờ đó.

Năm Mò kim đáy biển

T

ừ hôm đến làm khách ở biệt thự Hoa Tú Cầu, chưa bao giờ Lục thám tử chứng kiến biển Manche lên cơn thịnh nộ đến như vậy. Coi, 8 giờ sáng mà trời vẫn tối sầm, mưa phùn rả rích không ngớt và sóng thì ngầu bọt trắng xóa.

Ấy thế mà Mady không hề lo lắng, cô bé cười khúc khích với Cécile :

- Thời tiết càng xấu, mình càng dễ giấu mặt trong chiếc áo mưa sùm sụp, chị à.

Đám con trai lắc đầu lia lịa. Khi ô tô lăn khỏi cổng, Cécile hỏi nhỏ:

- Đi đâu đây ?

- Chị cứ chạy tà tà ngang ngôi nhà màu xanh cho em. Em cần liếc qua cái kính viễn vọng một chút.

- Ôi chao, chị run quá. Làm đầu tiên tập làm thám tử hồi hộp lạ lùng.

- Rồi chị cũng quen thôi. Ái chà, cửa chớp mở nhưng lại kéo rèm, kiểu này chắc chúng đi đâu vắng.

Cécile đảo tay lái.

- Mình vòng ra thị trấn Quinéville xem sao. Có khi họ đi chợ không chừng.

Trung tâm mua bán của thị trấn quá đổi ồn ào, Cécile cho xe chạy vòng vòng chỉ điểm danh vồn vện hai tiệm tạp hóa, một hiệu bánh mì và một quán cà phê giải khát.

Mady cắn môi.

- Chị ngừng xe trước hiệu bánh mì đi. Em tìm cách vừa mua bánh vừa hỏi thăm người bán hàng.

Cô bé cười thật dễ thương với người bán hàng

- Chào bác ạ, tụi cháu là du khách mới đến đây. Cháu không hiểu sao đa số biệt thự vẫn đóng cửa, trừ ngôi biệt thự màu xanh cuối bờ biển. Cháu đoán rằng chủ nhân ngôi nhà chắc lãng mạn lắm...

- Ôi dào, cô bé lắm lớn rồi. Nữ chủ nhà làm gì có mặt ở đây, sau khi chồng chết, bà ta đi Paris biệt lập, giao biệt thự lại cho khách thuê mượn. Mùa xuân vừa qua có hai ông khách dừng ở trọ, tôi tin rằng họ không lãng mạn như cô bé nghĩ đâu.

Mắt Mady mở lớn :

- Nghĩa là bác biết hai ông ấy ?

- Biết sơ sơ, họ thường tới tiệm tôi mua bánh mì về dự trữ mà.

- Họ có gia đình không hả bác ?

- Không. Một hôm tôi tò mò hỏi thử tại sao ngôi nhà trọ thường mở toang cửa sổ thì một ông khách phì cười. Ông ta giải thích rằng do cơ thể của ông em không khỏe nên hai người phải mở cửa để hứng gió biển.

- Té ra họ là hai anh em...

Ừ, cháu tính mua bao nhiêu ổ bánh để bác gói. Suyt...

Trước cái nheo mắt đầy ý nghĩa của bà bán hàng, hai cô gái quay đầu lại và đối diện một người đàn ông khoác áo mưa sũng ướt. Cécile mau mắn lựa hai ổ bánh ngọt còn Mady trả tiền nhanh như máy. Trong tích tắc, hai chị em đã yên vị trong xe hơi.

Giọng Cécile hỏi hả :

- Tướng tá của gã cô hồn quá, mình làm sao bây giờ hả em ?

- Chị yên tâm, thế nào gã cũng ghé vô quầy thuốc lá trong quán cà phê mua vài bao về hút. Muốn gã không nghi ngờ gì mình, trước hết chúng ta vào quán cà phê ngồi trước đã.

Chiếc ô tô mini của Cécile lại di chuyển đến quán giải khát gần đó. Hai tiểu thư vừa ngồi xuống chiếc bàn cạnh cửa sổ là một xế hộp nhãn Peugeot tấp lại ngay. Từ trên xế hộp, gã đàn ông hồi nãy bước xuống :

- Ông chủ quán vừa bưng hai tách cà phê nóng tới bàn hai tiểu thư xinh đẹp là đã bị gã chặn đường về quầy.

- Chào, cho tôi 2 gói "Camels" và 2 gói "Gaulois" như mọi khi. Cho riêng tôi một ly đen pha rượu táo.

Chủ quán cười hì hì :

- Gu hút thuốc của em trai ông là Gaulois chứ gì, hì hì, tôi nhớ rồi... ta đi đến quầy nào.

Gã khách lạ ở biệt thự màu xanh liếc dáo dác:

- Này ông chủ, nghe nói dạo này cá biển Manche hiếm lắm phải không ?

- Phù, dân đánh cá đói, cũng vì không có cá. Đúng là thời mạt vận.

- Hơi đâu mà ông lo chuyện sinh linh, ông bán quán đủ sống qua ngày rồi... à mà dạo này biển động dữ.

- đúng vậy. Đêm mai lạng quạng có sóng thần. Tôi thấy gió càng ngày càng hùng hổ.

- Đêm tới nữa thì sao ?

- Ở, tôi đâu có phải là Nha khí tượng quốc gia mà biết rành thời tiết. Tôi tưởng ông ở đây lâu phải hiểu khí trời chớ.

Gã du khách thoáng tái mặt đành gỡ gạc tinh thần bằng cách bưng ly rượu cà phê cạn sạch. Chiếc Peugeot bốc hơi nhanh như lúc gã đến.

Mady nói nhỏ:

- Gã sẽ khởi hành ra đảo vào đêm kia.

- Sao em biết ?

- Chị không nghe gã hỏi về thời tiết hay sao. Đêm mai sóng gió lớn, canô không thể nào ra biển. Gã hy vọng thay thế bốn bình ác quy vào đêm kế tiếp.

écile trở mắt ngưỡng mộ nhìn Mady. Hai chị em tính tiền và hô biến khỏi quán.

Cuộc trinh sát của Nữ Tiên Tri thành công ngoài dự kiến. Ngay lập tức tại biệt thự Hoa Tú Cầu, Lục thám tử họp phiên khẩn cấp.

Tidou phấn khởi :

- Chúng ta bắt đầu bước sang thời kỳ hành động. Có thể cả đám phải ém quân ban đêm trên đảo hoang Saint Marcouf trước khi bọn chúng đổ bộ đến.

Hervé gật gù :

- Theo con nước này có lẽ canô chỉ nhổ neo lúc 6 giờ rưỡi chiều. Trong tình hình đột biến tôi đề nghị Mady sẽ ở nhà với chị Cécile. Con gái đi đêm không tốt đâu.

Nữ Tiên Tri nhú mày khiến Hervé chột dạ im re, Tidou phải cứu bồ anh chàng chứ sao. Hắn rồn rảng:

- Nói chung không ai thất nghiệp hết, hai cô nương vẫn có thể chiến đấu tại chỗ với máy điện đàm. Anh em ở trên đảo cần liên lạc vô tuyến hơn bất kỳ lúc nào. Còn ai có ý kiến gì không ?

Cécile hớn hở.

- Chị có mua một bộ điện đàm cách đây 6 năm, tầm liên lạc lên tới 10 cây số, không biết còn dùng được không ?

Tondu Giác Đấu ngựa nghề máy móc :

- Chị lấy xuống đây cho em kiểm tra đã.

Sau một lúc ngắm nghía và táy máy, Tondu kết luận:

- Hai cái máy đều xịn, chỉ cần thay pin mới là hết sảy.

Đúng lúc ấy giọng hài hước của Gnafron vang lên:

- Tại sao chúng ta không mời dì nhân cồn cát cùng tham gia đặc vụ của Lục thám tử ?

- Mà có lý, bản thân bác Flambart từng bơi gần chục cây số cho dù bị thương gần chết, sự có mặt của ông cụ rất quan trọng đối với chúng ta. .

- Vậy thì mình lên đường đến cồn cát Những Hồn Ma chứ chần chờ gì nữa.

Tidou quay sang Cécile:

- Chị đang rảnh hả chị Cecilé, chị lái xe đưa em và Gnafron đến Goubelins rủ nhà ăn sị hạ sơn nhé.

- Chị sẵn sàng, thưa hai thám tử.

Mặc kệ gió bão rú từng chập, chiếc xế hộp mini của Cécile vẫn lăn bánh vun vút trên cồn cát bụi mù. Chặng đường không dài nhưng đủ làm cay xè mắt người lái. Đám trẻ ngơ ngác trước căn lều tồi tàn của Flambart quẩn quại trong con giông khủng khiếp, chúng mở cửa xe gọi to:

- Bác Flambartl ơi ời...

Như những lần trước, ông già gàn lại xách súng chạy ra :

- Chúng mày muốn gì mà kêu réo ầm ĩ thế ?

Tidou nhảy phóc xuống xe:

- Tụi cháu muốn hai tên hãm hại bác phải chầu trời. Bác Flambart này, tối mai lũ hải tặc sẽ quành lại đảo.. thỏ.

- Cái gì ?

- Tụi cháu đã có thông tin chính xác về chúng qua Cécile và Mady. Bác đồng ý du ngoạn một đêm với tụi con trai trên đảo chẳng, đây là cơ hội ngàn năm một thuở cho bác phục hận.

Ông già ần dật trở mắt :

- Thiệt hả, nhưng bác không còn tàu thuyền...

- Khỏi lo, thưa bác. Chiều mai chị Cécile sẽ đón bác ở thị trấn Ravénoville, sau đó Kẻ Làm Ổn sẽ lướt sóng đưa chúng ta ra biển.

- Kẻ Làm Ổn là thằng nào ?

- Là chiếc canô tốc độ hiện đại, nó biết im lặng lúc chiến đấu.

- Hề hề, nghe chú mày nói mà bắt ham. Tao nhận lời đến thị trấn lúc 5 giờ.

Cuộc thuyết phục dị nhân cồn cát không ngờ lại xuôi chèo mát mái êm ru. Cécile và hai hiệp sĩ lễ phép chào ông già và quay về biệt thự Hoa Tú Cầu. Suốt thời gian còn lại của buổi chiều, mạnh đưa nào đưa nấy tha hồ chộn rộn bàn tán.

Hervé bồn chồn cũng phải, đây là lần đầu tiên cậu ta nếm mùi vị căng thẳng thần kinh.

- Các chú mày liệu có hạ nổi hai gã bự con dữ dằn đó không ?

Tondu xoa cái đầu trọc:

- Dư sức. Sáu chọi hai mà thua là nhục. Chưa kể chúng ta có bác Flambart yểm trợ.

Hervé thở dài:

- Thôi, tôi chỉ làm nghĩa vụ hoa tiêu đưa vị đến đảo và quay về giữ nhà. Cầu thượng đế ban phước lành cho các bạn.

Đêm đó trên tầng thượng, năm thằng con trai sắp xuất trận không tài nào ngủ được. Chúng sợ kẻ ác ư ? Còn lâu, vấn đề là cơn bão cứ hoành hành

như muốn nuốt chửng bất cứ ai dám thách thức với thời tiết. Khoảng 4 giờ sáng, Tidou lồm cồm chui ra khỏi túi ngủ xem phong vũ biểu. Dưới ánh sáng của ngọn đèn pin, hãn sung sướng thở phào:

- Lạy Chúa, chiếc kim xanh đã ngưng tụt xuống. Bão tan rồi...

Giữa trưa, cơn bão thổi hơi cuối cùng và tạnh hẳn. Đám trẻ nhẹ hẫng người. Đúng 4h chiều, Cécile lấy xe ô tô phi tới thị trấn Ravénoville để đón bác Flambart. Coi, ông già xuất hiện ở biệt thự Hoa Tú Cầu trong tiếng hoan hô nồng nhiệt của lũ nhóc. Chúng khoái chí khi thấy dị nhân tiếp tục xỏ đôi ủng “chết trôi” mà chúng đã trả lại cho ông.

Flambart nói:

- Các cháu phải chuẩn bị đồ ấm để phòng với cái lạnh cắt da đó.

Tidou gật đầu :

- Tụi cháu đã sẵn sàng, Cécile và Mady sẽ phóng xe hơi tới khu vực rậm rạp đằng sau biệt thự màu xanh mà bọn hải tặc thuê, ở trong xe Mady sẽ thử liên lạc điện đàm với nhóm cùng lúc với việc theo dõi bọn tội phạm. Chúng xuống canô lúc nào là chúng ta biết trước lúc đó.

Mady nhún vai :

- Ít ra phải phân công như thế chứ ai lại coi thường phụ nữ như anh Hervé.

Hervé cười :

- Vừa phải nghe Mady, nhiệm vụ của tôi còn tệ hơn cả bạn nữa. Không bám đảo cũng chẳng bám điện đàm, mà bám Kẻ Làm Ổn để đưa rước các người hùng ra trận.

Kafi sủa lên một tiếng khiến mọi người sực tỉnh. Hề Xiếc kêu lên:

- Á à, này giờ tụi mình quên mất Kafi, nó đòi quá giang ra đảo kìa.

Tidou lắc đầu :

Không được, con sói phế binh sẽ bị lộ tẩy trong đêm với miếng băng trắng toát.

Guille can thiệp liền :

- Có gì khó khăn đâu Thủ lĩnh, tụi mình quần thêm một mảnh vải đen lên là nguy trang được ngay.

Bistèque búng tay cái chách :

- Tao ủng hộ Guille, không có quái cầu thì làm sao có chuyện ra khơi này, phải biết mang ơn loài vật sếp ạ.

Tidou lặng thinh. Khi bảy nhân vật và Kafi sửa soạn lên đường bỗng Mady nhắc nhở :

- Các bạn còn quên một thứ nữa đó là dây chèo. Trong trường hợp hai tên hải tặc không đến vì ngại biến động, chúng ta vẫn có thể nhờ sợi dây chèo thòng xuống mà kiểm tra cái máy đặt ngầm dưới đáy biển.

Flambart vỗ đầu :

- Mấy đứa con trai nghe chưa, tụi mình còn tệ hơn một đứa con gái. Kiểm theo hai sợi chèo nhanh lên, sợi chèo nào cực chắc đủ cho tao tồn teng được nửa tiếng, hề hề...

Các đồ nghề được thu xếp xong. Phái đoàn kéo ra cảng. Ở trên bến là một đám đông lỗ nhổ ngó trời ngó biển cầu nguyện lầm rầm.

Flambart phụ Hervé đẩy canô xuống nước. Trong nháy mắt buồng cabin chật kín và xém bị chòng chành lúc Kafi phi thân không mấy nhẹ nhàng vì chỉ có... ba chân.

15 phút sau, Kẻ Làm Ổn đã ung dung rẽ sóng ngang bãi Quinéville. Tidou chĩa ống nhòm vô tòa nhà màu xanh. Hấn chép miệng:

- Chiếc kính viễn vọng nơi cửa sổ tầng hai đang chiếu tướng tụi mình.

Hervé thản nhiên:

- Nghĩa là hai tên hải tặc chưa rời nhà trọ, càng dễ tính.

Anh chàng nói xong là tăng tốc độ canô, không bao lâu mọi người đã đổ bộ lên mục tiêu an toàn. Bây giờ thì Hervé hết còn hờ hững nổi, cậu lo lắng bắt tay các bằng hữu.

- Tôi trở về nghe, chúc chiến thắng.

- Bật đèn pha lên đi, trời u ám lắm anh Hervé.

- Ôke, tôi sẽ chiếu thẳng đèn pha vào tòa nhà màu xanh để bọn chúng tưởng mọi người đã về đất liền.

Khi kẻ cô đơn Hervé biến mất, ông già Flambart mới cất tiếng:

- Chúng ta lên thành cổ quan sát, các cháu.

Đêm trên đảo vắng vẻ. Biển gầm thét huyên náo, chỉ hơi đáng tiếc là hai đối tượng nguy hiểm chưa xuất hiện. Cả đám ăn bánh trong bóng tối âm thầm không dám bật đèn pin vì sợ bị phát giác, không gian nặng nề tới mức Guille chẳng buồn lôi kèn armonica ra chơi.

Tidou gãi cằm.

- Đã hơn một tiếng rưỡi đồng hồ từ lúc anh Hervé quay lại biệt thự Hoa Tú Cầu. Theo kế hoạch thì lúc này anh chàng phải sát cánh bên Cécile và Mady để bám đuôi hai gã tội phạm. Lý do gì họ chưa gọi điện chứ ?

Nỗi băn khoăn của hắn được giải quyết bằng những tiếng "tút tut" phát ra từ máy điện đàm. Tidou mừng rỡ chụp chiếc máy kê tai nghe ngóng.

Hắn ngẩn ngơ bởi ngoài âm điệu "tút tut" không hề có một ngôn ngữ nào khác.

- Alô, Mady... có phải Mady gọi không ?

Vẫn không một ai trả lời.

Gnafron lẩm bẩm :

- Như vậy là hệ thống thông tin vô tuyến bị xù ròi. Tầm phát sóng của điện đàm quá ngắn, trong khi bờ biển Quinéville cách đảo hoang hơn 10 kilômét.

- Chết mồ tổ !

- Chết máy thì còn Kafi. Tiếng "tút tut" vừa rồi có lẽ Nữ Tiên Tri báo động cho mình bọn chúng đã rời ngôi biệt thự hắc ám. Hừ, chúng ta đành trông cậy vào tài nghệ của quái cầu vậy.

Đám trẻ bị bế tắc một cách bất ngờ. Tuy nhiên ngộ biến thì từng quyền, lỗ mũi siêu đẳng của Kafi cũng làm các thám tử yên tâm đôi chút. Thời gian cứ thế lần lượt trôi qua, mãi đến 10 giờ đêm mà Kafi vẫn chưa sủa mới nản chí. Flambart ngược mặt nhìn trời:

- Năm thằng nghe đây, có thể chúng ta đã bị động ổ vì cái kính viễn vọng của bọn hải tặc. Tao cho rằng phải tấn công trước vậy. Tao đề nghị một thằng ra núp sau mỏm đá đợi chúng cặp bến là lên tới, đẩy canô ra khơi. Chịu chưa ?

Hề Xiếc hí hửng :

- Chịu. Cháu sẽ mai phục gần vũng còn bác và Kafi thanh toán hai tên khốn với sự hỗ trợ của các bạn cháu.

- Chú mày bơi giỏi không mà tình nguyện đẩy canô ?

- Hì hì, cháu chỉ bơi thua rái cá thôi.

Tidou ngần ngừ :

- Mày đánh sôlô không được đâu, tao phải cử Guille đi kèm mới chắc cú. Xiếc và Nghệ Sĩ bốc hơi gần hai tiếng đồng hồ mà vẫn chưa có động tĩnh gì.

2 giờ sáng, Bistèque sốt ruột :

- Chuyển này thua nặng Tidou ơi, biển đêm nay đâu có động, vậy mà chúng...

- Nhắm mắt thư giãn một chút đi Đầu Bếp, biết đâu 3 giờ chúng mới nhổ neo.

- Hừm, tao không ngờ mày tinh táo đến thế.

3 giờ sáng, Tidou bật dậy căng mắt ngó thủy triều.

- Bác Flambart ơi...

- Tao nghe đây.

- Biển đang rút nước.

- Ăn nhắm chi, miễn hai thằng mất nết đó lợi sinh đến là tao mãn nguyện.

- Trời đất !

-Tao sẽ trù ẻo cho sinh lún ngập bụng chúng để rửa mối hận bữa trước.

- Không có chuyện Tề Thiên đâu bố già ơi. Hồi chiều có lẽ bọn hải tặc thò chiếc kính viễn vọng ra cửa để ngụy trang, cháu nghi rằng giờ này chúng đang nhậu chọc quê mình ở một chỗ nào đó trong thị trấn.

Giữa lúc lòng dạ ai nấy đều tan nát thì tín hiệu phát sóng từ máy điện đàm nhá lên. Tidou nôn nóng vồ lấy máy.

- Alô,. Mady phải không ?

- Mình đây, Tidou. Cuộc theo dõi đối tượng ở Quinéville đã thất bại. Mãi tới 3 giờ sáng hai con mồi vẫn không ló dạng khỏi tòa nhà màu xanh.

- Hồi đêm máy phát tiếng "tíc tíc", tôi cứ tưởng bạn báo động...

- Ồ không, chỉ thử máy thôi. Hiện thời Cécile đã đưa mình và Hervé về cạnh cồn cát Ravenoville, chỗ này so với vị trí mai phục cũ gần hơn nhiều. Nhờ khoảng cách không xa lắm nên mình mới liên lạc với bạn dễ dàng vậy đó.

- Hervé thế nào ?

- Anh ta vừa liều lĩnh lại vừa... cù lần, con người đa nghi vui tính ấy đang chờ thủy triều lên để rước phái đoàn điều tra về cố xứ.

- Cám ơn bạn.

Tidou cúp máy rửa thầm. Tại cái miệng bép xép của thằng Gnafron mà cà đám đi tong một đêm thơ mộng. Hấn tức tối khều Tondu.

- Mà nghe hết trơn hả Giác Đấu, hai tên khốn ác ôn hơn tụi mình nghĩ, chúng chơi trò chĩa kính viễn vọng giương đông kích tây. Cuối cùng chẳng ma nào đổ bộ.

Thằng trọc vò chiếc mũ bê-rê.

- Mẹ kiếp, thua keo này bày keo khác, mình phải nghĩ cách xỏ chúng một võ mới được. Hừ hừ, mà nghĩ sao về cái máy bí mật dưới đáy biển lòng thòng đây nợ hả Thủ Lãnh ?

Tidou lim dim mắt :

- Mớ dây nợ nối với những bình ắc quy trong hầm, chà chà... Sao ?

- Tao đang tư duy về hai sợi dây chèo đem theo. Mà hiểu chớ Tondu ?

Giác Đấu cười khoái trí :

- Tao đâu có ngu mà không hiểu. Biển giờ này rút gần sát đáy, tụi mình sẽ tuột theo sợi chèo xuống tịch thu "cái máy bí mật" của chúng cho bỏ ghét, ha ha ha...

Sáu Chạm trán

Đ

ám trẻ hộp chớp nhoáng. Tidou hỏi :

- Ai tình nguyện ở lại quản lý Kafi cho tất cả xuống hầm ngầm ?

Đầu Bếp nhún vai :

- Tao, tao rất kỵ dưới hang thiếu dưỡng khí.

Những đứa còn lại nhẹ người. Với sự hỗ trợ của Flambart, Tondu trở thành lực nhắc bổng tấm bê tông đập miệng giếng. Thủ Lãnh Tidou ngoạm đèn pin giữa hai hàm răng mò xuống trước, sau đó lần lượt Giác Đấu và Flambart nối đuôi. Họ mon men như các con rắn mỗi qua hành lang để tới phòng bê tông. Khóa lần này mở dễ ợt, cánh cửa thép mở toang bày ra cho mọi người thấy đáy hầm ngư lôi đã cạn nước hoàn toàn.

Tondu đảo cái nhìn xuống phía dưới.

- Rọi đèn coi Tidou, có cái gì đó đang động đậy...

- Ô hô, nó đang quay ro ro mà ạ.

- Tao buộc dây chèo vào thắt lưng tuột xuống nghe. Mà và bác Flambart cầm buông tay đó.

Cái hố hẹp gần như thẳng đứng cách đường hầm tới chục mét. Tidou la lên ới ới:

- Coi chừng bị điện giật, Tondu.

- Khỏi lo, dây cách điện còn tốt lắm.

Lúc này bàn chân Giác Đấu đã chạm lớp đáy bùn. Nó bật đèn pin lên và há mồm trước một cái hộp kim loại kèn cồng cỡ cái vali đang ngửa lưng hứng một tấm lưới sắt hình chữ nhật tự quay chậm chậm. Nó tru tréo :

- Giống hệt bộ ăng ten chảo trên nóc nhà cao tầng, thưa các bạn. Cũng có thể là một máy định vị bằng sóng âm...

- Mà ngắt điện được không ?

- Còn phải hỏi, cái chảo radar hình chữ nhật này lợi hại lắm. Tựa tựa như vũ khí chiến tranh vùng Vịnh của Mỹ.

Flambart ngơ ngác :

- Chúng đặt "radar" dưới biển cơ à ?

Tidou bật cười

- Vâng, trên trời thì gọi radar nhưng dưới nước gọi là xôna bác ạ. Theo tụi cháu hiểu thì cái máy bí mật kia dùng để phát giác các vật lạ của đáy đại dương.

- Chắc chắn, nói như cháu thì dám bọn hải tặc định tìm kho vàng dưới đáy biển trong các con tàu bị đắm.

- Ô, cháu chưa đầy ý nghĩ đi quá xa như thế.

Giọng Giác Đấu từ dưới hố sâu mười mét vọng lên.

- Cứ một phút cái xôna quay hai vòng. Xong rồi, mời hai vị kéo giùm cái máy này lên.

Tidou lừng khừng.

- Không thể chỉ có mỗi mình cái máy ?

- Chẳng có bộ phóng thủy lôi nào dưới này cả. Sao, bây giờ kéo cái máy hay kéo tao lên ?

- Tao thích kéo mày hơn. Bộ xôna quý quái ấy có mất đâu mà sợ.

Thế là Giác Đấu đành đu dây chảo cho lão dì nhân và sắp nhóm lôi lên từ từ. Đúng lúc đó bỗng một biến cố xảy ra. Coi, sợi dây chảo lúc thông xuống chắc chắn kinh khủng vậy mà bây giờ chịu lực không nổi. Tự nhiên sợi dây đứt phụt khiến Tidou rớt như sung rụng xuống đáy bùn.

Cu cậu rống lên :

- Kiểm sợi chảo thứ hai mau...

Khốn khổ cho Giác Đấu, sợi chảo dự bị còn nhỏ hơn sợi thứ nhất, nó thiếu đứt 3 mét khiến ông già Flambart phải cột sợi dây vào cổ tay và dùng thân mình thay thế sợi dây cho Tidou ở phía trên giữ chặt hai bàn chân.

- Bụt...

Sợi thứ hai cũng toi mạng. Tondue Giác Đấu lần nữa rơi phịch xuống hố. Nó lóp ngóp trong lớp bùn.

- Nhanh lên, nước biển sắp lên rồi...

Đúng vậy, không cần lắng tai Tidou cũng nghe tiếng thủy triều đập vào thành hố bì bõm. Fambart chết điếng.

- Thằng nhỏ có thể nguy mất. Mà cởi dây lưng đưa cho tao, Tidou.

Lão dị nhân cũng tháo dây nịt ra và cột chặt hai thắt lưng với phần dây chèo còn lại. Chiếc thang dây tạm bợ ấy đã không cứu nổi Giác Đầu. Lần thứ ba cu cậu rớt xuống như trái mít kèm theo một liếng "chùm".

Ông già thất sắc:

- Hình như nước sắp ngập cái máy rồi...

Tidou mặt tái dại :

- Bao lâu thì nước ngập miệng hố ?

- Một tiếng đúng thôi con trai. Tao đang điên đầu đây.

- Chết thật, cháu phải lên công sự kêu máy bộ đàm cho Mady tiếp cứu.

Giây phút liên lạc vô cùng căng thẳng. Thằng Bistèque thu lu cầu nguyện trong khi Tidou gào khản cổ vô điện đàm vẫn chẳng nghe tiếng trả lời.

- Alô, Mady, Mady... Tondu sắp chết chìm dưới đáy biển, bạn gọi ngay cảnh sát hàng hải mang dây tới... Alô...

Hắn buông điện đàm một cách tuyệt vọng.

- Mà cứ lặp lại lời cầu cứu giùm tao, Bistèque. Cầu sao Mady nghe được...

- Đừng mất niềm tin, Thủ Lãnh. Mà chạy xuống hành lang đi...

Tidou chạy như người mất hồn về vị trí cũ dưới hầm ngầm. Hắn thở dốc :

- Bác Plambart ơi, Bistèque đang làm nhiệm vụ SOS trên đảo. Chúng ta chưa liên lạc được với Mady.

- Ái chà, mà đưa mấy sợi dây đứt cho tao nối một lần chót mau lên.

Khi ông già vừa nối xong sợi dây "thập cẩm" thì trên miệng hầm, tiếng Bistèque vang lộng lộng :

- Báo động khẩn cấp. Kẻ thù đến.

Flambart và Tidou tê tái nhìn nhau. Hai người chưa biết tính sao thì từ đáy biển giọng Tondu vang lên.

- Yêu cầu hai vị lên đi, tôi đã nghe hết rồi. Hai vị cần phải thanh toán chúng và cướp sợi dây chèo trong thuyền chúng.

Tidou nghẹn lời :

- Nhưng... còn mà ?

- Tao không phải là đứa chết yếu đâu. Tao cầm cự được.

Nghị lực của Giác Đấu làm mọi người bừng tỉnh. Ông già Flambart lăm bằm:

- Thằng nhỏ nói chí lý. Đa số canô đều trang bị dây chèo. Chết mẹ, như vậy chúng ta cầu phải lên gấp, coi chừng hai thằng Gnafron và Guille, xô chiếc canô của chúng ra khơi thì lay cái gì để cứu Tondu.

Không còn cách nào khác. Hai bác cháu vừa trèo lên tới thành giếng thì gặp Bistèque chờ sẵn.

- Kafi mới chạy về chỗ tao kêu rú rít, Tidou ạ. Có lẽ chúng đã cập bến rồi.

Tidou quay sang ông Flambart :

- Bác tính sao ?

- Chiến đấu chớ còn tính gì nữa. Tụi mình núp sau thành cổ chỗ kia kìa..

Đằng sau bức tường thành, ba hác cháu Flambart và quái cầu Kafi chiếu tướng hai tên hải tặc dang loay hoay từ xa phía dưới vũng. Tidou ghé sát miệng vào điện đàm:

- Alô, Mady có nghe tôi nói không ?

Cái máy im re không một tiếng động. Thế là hết. Một ông già và lũ nhóc buộc phải tử thủ cô độc trên hoang đảo mà không có sự tiếp viện của thế giới bên ngoài. Kafi bình tĩnh lạ thường, nó cố đặt bàn chân bị thương xuống đất sửa soạn nghênh chiến. Ông già thì thầm :

- Bọn chúng đang mò mẫm lên công sự, để ta xử lý.

- Hả, bác định chấp hai tên ư ?

- Ừ, ta sẽ bất ngờ lao ra hạ thằng đi đầu, khi thằng kia còn xớ rớ thì ta sẽ làm nốt.

Trong bóng đêm nhập nhoạng, tiếng giày của lũ hải tặc nghe rõ mồn một. Hình như chúng ề cổ vác vật gì rất nặng. Không một giây chậm trễ Tidou kéo vai Bistèque và ấn Kafi nằm rạp xuống đất.

Ê, hai tên bất hảo cứ tiến nhơn nhơn chẳng hề biết gì, chúng đặt giò lên mặt công sự và tình bơ thả vật nặng xuống để sửa soạn cạy tấm lát bê tông chẳng coi ỗ phục kích của Flambart ra cái thứ nào cả.

Flambart gầm lên một tiếng khùng khiếp và bay tới gã gần nhất. Trong tích tắc, thằng hộ pháp té chúi nhủi xuống tấm lát bởi một cú nốc ao tóa

lửa. Đòn thù của lão dị nhân chưa ngừng ở đây, ông bụp luôn tên thứ hai gọn ghẽ.

- Ha ha ha, thắng rồi...

Tiếng reo của Flambart chưa tồn tại đến mười giây. Trời ạ, thằng hộ pháp đầu tiên khỏe như vâm, gã lồm cồm bò dậy chụp cây xà beng nện một cú vào lưng ông già.

- Á á...

Tidou hét :

- Tấn công !

Hai thám tử lao đến ôm chặt giò gã cầm xà beng để cứu Flambart, cùng lúc cái bóng hung thần của Kafi cũng ập tới ngoạm vào bắp chân của gã. Gã rống lên đau đớn.

Còn lâu gã mới thoát khỏi nanh vuốt của Kafi, giữa lúc đám trẻ hầu như nắm thế thắng thì thằng hải tặc thứ hai lên tiếng. Trời hời, gã không hét bằng họng mà bằng những phát súng lạnh người.

- Bằng, bằng, bằng...

Kafi hoảng kinh hồn vía. Con sói chưa hề ngán bất kỳ một đại võ sư nào nhưng súng ống tất nhiên là phải... bái bai, lãnh đủ ba viên đạn trượt sát mang tai, quái cầu run bắn nhả bắp chân tên hộ pháp ra và phóng vút về chỗ trốn sau bức tường thành.

Trận đánh đang ngon trốn bỗng bị khựng lãng xẹt. Với khẩu "suông" bách thắng, gã đàn ông mặc kệ ba đối thủ bị tê liệt, chỉ lom khom chĩa súng về phía Kafi.

- Tụi mày đầu hàng đi, không tao bắn bỏ.

- Ba bác cháu chỉ còn cách giơ tay.

Gã thứ hai cười gằn, nói với đồng bọn :

- Mày nhìn lão già săn trộm thỏ kia. Chó má thiệt, chúng ta đã viết giấy cảnh cáo lão mà lão đếch nghe, lại còn đem quân tăng viện đến định tiêu diệt mình nữa.

- Hừm, mày tính sao với lão khốn ?

- Hỏi cung lão.

Tên hải tặc gầm gừ :

- Ông đến đây từ bao giờ hả lão già, thuyền giấu ở đâu ?

Flambart bối rối lặng im. Ông nghĩ rằng có khai ra cũng vô ích trong khi lưỡi dao thần chết đã kề cổ. Có điều Tidou không nghĩ như vậy, nỗi ám ảnh về chuyện Tondu sắp bị nước nhận chìm khiến hắn phải nói.

Hắn cố lấy giọng tỉnh táo :

- Thưa hai ông, chúng tôi là bạn nhỏ của bác Flambart, trước kia cùng hành nghề săn thú còn bây giờ cũng tò mò về cái hầm ngầm dưới tấm bê tông vừa cạy nắp. Cũng thú thật với hai ông là một thằng bạn chúng tôi đang bị kẹt dưới giếng. Nếu hai ông cứu cậu ta khỏi bị chết chìm thì chúng tôi sẵn sàng phục tùng vô điều kiện.

Hai gã lạ mặt chớ với. Chúng không ngờ sào huyết bị động ổ. Sau một lúc xì xầm, gã hộ pháp nhếch mép :

- Tao không tin.

Tidou nhẹ nhàng :

- Tôi xin thề đã nói đúng sự thực.

- Rõ ràng chúng mày định lừa tụi tao xuống giếng để đập nắp.

Bistòque năn nỉ :

- Tôi tình nguyện đi trước mũi súng của các ông đến chỗ đó chứng minh.

- Lại thế cơ à. Vậy sao bạn chúng mày lại không trèo lên mà phải nhờ người giúp đỡ ?

- Ừm, chỉ vì dây chèo bị đứt, thưa ông.

Hai gã cười lên hô hố khiến Tidou điên tiết. Hắn đau đớn nhào đại đến tấm lát bê tông nhưng một phát súng chỉ thiên đã nổ vang.

Flambart không còn một chút nhuệ khí, thất bại quá nhanh làm ông già gân iu xiu.

- Đừng bắn tụi nhóc, tao sẵn sàng cho tụi bay giết để đổi lấy sợi dây chèo.

- Hô hô hô, hô hô hô...

Tiếng cười đều cáng của bọn săn người khiến Tidou bất giác nhớ tới đồng bọn. Ừ nhỉ, hắn cũng còn hai chiến sĩ nằm ngoài tầm súng, không biết giờ này hai thằng Guille và Gnafron đã thi hành nhiệm vụ xong chưa ? Hắn khôi phục tinh thần cấp tốc :

Tất cả đều là tù binh trên hoang đảo chứ không riêng tụi tôi. Xin thông báo, chiếc canô vượt biển của hai ông đã bị lôi ra khỏi vũng.

Gã cầm súng choáng váng :

- Sao mà biết ?

Hồi nãy tôi nghe tiếng người tháo dây sọt soạt. Không tin các ông lại đó kiểm tra đi.

Tên hải tặc đặt ngón trỏ vào cò rồi nói với gã hộ pháp. Tidou hồi hộp chờ chúng sập bẫy, và chúng sập bẫy thật.

Gã cao lớn nói :

- Mà ở đây canh tụi nó để tao thăm chiếc canô.

- Ô kê, quay lại lẹ nghe.

Thời gian còn lại cực kỳ khủng khiếp. Nước trong hầm ngầm tiếp tục dâng lên khi gã hộ pháp một đi không hề thấy trở lại.

Đám trẻ căng mắt nhìn về phía đám cỏ rậm, nơi hình như có một con thú đang nhúc nhích. Quái quỷ thiệt, thần cầu Kafi đang co rúm dưới chân thành cổ kia mà.

Ba tù binh đưa mắt cho nhau không để tên sát thủ có súng nghi ngờ. Họ nín thở cho đến khi con thú trườn trong rừng cỏ cao nghệu hiện hình thành chú sói vô địch sau lưng gã hải tặc.

Tidou giả vờ ho húng hắng đánh lạc hướng tên tội phạm. Quả nhiên tay súng gã chùng xuống hướng về hẳn đúng lúc quái cầu gù lên.

- Grừm...

Chưa đầy nửa giây, hàm răng thép của Kafi đã phập dính cổ tay cầm "chó lửa" của gã. Với ba chân trụ đảo đảo trên đất, Kafi đeo chặt lấy tên khốn bất chấp những cú đá thốc vào bụng dưới.

Tidou nhào tới hất khẩu súng sang tay Flambart. Ông già nhanh như cắt lên đạn rắc rắc.

Trong nháy mắt ván cờ đảo ngược, tên hải tặc lấp bấp :

- Đứng... đứng bắn...

Tidou vỗ vai Bistèque.

- Xong một thằng. Bây giờ mà phóng xuống giếng coi tình hình Giác Đấu ra sao, tao phải phi về hướng chiếc canô kiểm sợi dây chèo đây...

Chưa dứt lời, Tidou đã cắm đầu chạy một mạch.

- Bịch !

Toàn bộ thân thể của hắn nhào tới trước vì vướng một chướng ngại vật bèo nhèo. Coi, dưới chân hắn là một hình người bị trói giống đòn bánh tét. Lạy Chúa, thì thằng hải tặc hộ pháp chớ ai vô, hai giò gã bị xiết bằng thắt lưng còn hai tay thì bó rọ bởi chiếc khăn mùi xoa quen thuộc.

Ngay lập tức một cái bóng xông ra đỡ Tidou dậy.

- Cấm kháng cự, Gnafron đây !

- Hà ?

- Hì hì, võ nghệ của y quá xoàng, Thủ Lãnh ạ. Khi y lò mò ra gần chiếc canô, tao và Guille hai đứa tập kích hai bên nháy xổ vào y. Ê, lãnh đủ hai cục đá trúng đầu thì voi cũng lật gọng nói gì thằng hộ pháp.

Tidou khoái chí :

- Tụi mày chì thiết, thằng Nghệ Sĩ đâu ?

Guille từ trong bóng tối bước đến.

- Có mặt.

- Báo luôn tin mừng cho tụi bây, sói Kafi đã bắt tên còn lại rồi.

Guille hể hả :

- Mày biết ai ra lệnh cho nó hành động không ?

- Ai ?

- Tao thôi còi siêu âm gọi Kafi tới rồi xúi quái cầu hạ gã cầm súng để cứu mày, Đầu Bếp và ông già sẵn thủ đấy.

Tidou thở ra :

- Nhưng chúng ta vẫn chưa cứu được Giác Đấu, tụi bay đẩy chiếc canô ra biển rồi à ? Thằng Tondu sắp chết đuối dưới hố.

Gnafron cười :

- Trên canô không có dây chèo tuy nhiên không sao. Mày quên sợi dây nịt của thằng cha nằm thẳng căng dưới đất ư ? Tao sẽ rút thắt lưng của y là êm hết. Có mà chạy đàng trời.

Bảy "Cán bộ khoa học"

Đ

ám trẻ lại tập trung trên miệng giếng với sợi dây cấp cứu thập cẩm được nối bằng các thắt lưng da đủ kiểu. Khốn khổ cho hai thằng tội phạm, chúng bị các thám tử trưng dụng dây nịt nên thằng nào cũng bị... sút quần dài. He Xiếc cười lẫn lộn :

- Khởi cần chữa súng chúng cũng đỡ dám ca bài tẩu mã, hi hi...

Flambart trợn mắt :

- Tao đã có kinh nghiệm về tội xảo trá này, tao sẽ không rời chúng một bước. Tất cả xuống đường hầm cứu thằng nhỏ đi.

Có thêm hai sợi nịt bổ sung, sợi chấu bị đứt dài ra thấy rõ. Mực nước lúc này đã ngập tới cổ Tonđu. Thằng Trọc cố với tay lên chụp đầu chấu lòng thòng.

- Dính rồi !

Tiếng Gnafron reo âm ã. Bốn thằng hì hục lôi thân hình ngập dưới nước của Tonđu lên.

Trời ạ, lúc lên khỏi mặt nước, cu cậu bỗng nặng hẳn.

- Cố lên, cố lên nào.

Còn ba mét, ... hai mét... rồi một mét... cuối cùng Gnafron buông phần dây của mình chụp cổ tay Tonđu.

- Ráng lên con trâu nước.

Xong xuôi. Sợi dây chấp vá thế mà lại được việc. Tonđu vừa nhào người khỏi miệng hồ là nằm sóng soài. Nó mệt mỏi nhắm mắt, người rét run bần bật. Cả đám không phí thời gian, bốn thằng lột bỏ quần áo ướt của Giác Đấu và cạo dầu nóng lên thân thể giá băng của cu cậu. Năm phút sau, người Tonđu đã nóng lên. Nó tỉnh táo hẳn.

Guille cởi áo thun khoác vào thẳng bạn tội nghiệp. Tidou trùm thêm cái áo mưa biến Giác Bấu thành một bù nhìn xúng xính. Thàng trọc gượng cười :

- Hai gã kia đâu mà tụi bây rảnh rang vậy ? Tidou gật đầu:
- Tụi hải tặc bị hạ gòn rồi.

Tuyệt vời, hồi nãy nghe tiếng súng tao cứ tưởng chúng ta sẽ chết chum với nhau.

- Không dám. Bác Flambart và Kafi đang canh chừng chúng trên kia.
- Thiệt sao. Tao phải lên coi ngay.

Tondu bật dậy hít thở một hồi rồi leo thoăn thoắt lên cầu thang sắt. Đêm đã tan nhưng trời chưa muốn sáng, trong bóng tối nhá nhem, Giác Đấu sững sờ khi chứng kiến ông già dị nhân ôm súng ngồi rầu rĩ:

- Trời đất, bác Flambart. Hai tên hải tặc đâu ?

Ông già lí nhí :

- Tao mới chạy đến cái giếng dòm sơ sơ một chút, hai thằng khốn đã lặn mất tiêu rồi.

- Trời...
- Cũng có thể chúng tự cởi dây trói cho nhau. Thực xúi quẩy.
- Còn con Kafi ?
- Nó cũng chạy đâu đó.

Đám nhóc đã ngoi lên mặt đất. Đứa nào cũng chưng hửng trước hai tên tù binh vượt ngục. Tidou huýt sáo gọi Kafi.

- Gấu...

Hề Xiếc xoa đầu quái cầu.

- Lát nữa hãy sửa, bây giờ mày tìm hai tên hải tặc về đây đã.

Con chó vừa rả mõm xuống đã dựng thẳng tai lên. Hình như nó phát giác ra một âm thanh lạ. Tidou cau mày :

- Tại sao Kafi không tìm kiếm kẻ thù mà ngược mặt nhìn trời vậy cà ?

Tondu mắt sáng rực :

- Có tiếng ù ù nhỏ ở hướng Bắc. Ái chà, đám tiếng máy bay lắm.

Gần như ngay lập tức hai đốm sáng nhấp nháy từ xa mỗi lúc một rõ dần. Coi; đúng y chang một chiếc máy bay cánh quạt đang đảo vòng vòng.

Hề Xiếc nhảy lên :

- Trực thăng sắp đáp xuống đảo bà con ơi.

Flambart biến sắc :

- Chết tao rồi, coi chừng trực thăng cảnh sát săn bắt kẻ nào bấy thỏ.

l.ão dị nhân rụt cổ lại lè lưỡi như muốn tìm chỗ trốn. Tidou trấn an ông già:

- Bác yên tâm đi, có thể cảnh sát cần gặp bác để hỏi cung bọn hải tặc đấy.

Chiếc trực thăng đã hạ cánh. Đám trẻ chơi với ngó hai người đàn ông mặc cảnh phục chạy ào tới. Chúng kinh ngạc khi thấy ông thượng sĩ giục người cùng đi :

- Này hạ sĩ, cứu người hơn cứu hỏa, chạy lên.

Tondu nhảy ra :

- Dạ, hai chú định cứu ai ?

- Trời đất, không thấy sợi dây chèo trên tay ta sao ? Vừa rồi ta được tin có nạn nhân sắp chìm lìm dưới đáy hố.

Tondu ấp úng:

- Nạn nhân chính là... cháu, cháu đã được cứu kịp thời. Nhưng làm sao hai chú nhận được tin cấp báo ạ ?

Ông thượng sĩ nói :

- Mọi chuyện xuất phát từ tín hiệu SOS phát sóng trên đảo Saint Marcouf, đội cứu hỏa ở Mon- tebourg nhận được và chuyển qua cho đội... trị thủy chúng tôi. Có phải chú mày là kẻ lâm nạn thật không ?

Tidou chen vào :

- Đúng bạn Tondu của cháu bị rơi xuống đáy biển. Cháu và bạn Bistèque có phát điện đài cá nhân kêu cứu liên tục nhưng...

- Té ra vậy. Aha, các vị làm gì lúc nửa đêm nửa hôm trên đảo hoang để bị lọt xuống biển hả ?

Tidou nghiêm giọng :

- Cháu sẽ dắt các chú xuống tham quan một bí mật...

Nhị vị đại diện pháp luật còn biết làm gì hơn chuyện đi theo bọn nhãi ranh. Khi mọi người đã xuống hết dưới tầng hầm của căn phòng bê tông, Tondou bắt đầu hùng biện :

- Các chú thấy đó, cháu đã tuột dây chảo xuống dưới đáy biển và khám phá một cái máy radar kiêm xôn hoạt động bằng hệ thống bình ắc quy nối với dây điện chằng chịt. Bình ắc quy thì còn đây nhưng cái máy bí ẩn đã chìm sâu dưới nước mất tiêu rồi.

Ông thượng sĩ lắc đầu :

- Tôi không hiểu nổi, nghe giống một vụ mò kim đáy biển quá.

- Thừa chú. Cháu bảo đảm không phải cố tích mà là một phi vụ bất chính có người điều khiển hần hoi. Hồi nãy tụi cháu đã tóm cổ được hai tên tội phạm tới thay bình ắc quy.

Flambart bổ sung :

- Tôi đang giữ súng ngắn của chúng. Đó là bọn hải tặc cực kỳ nguy hiểm. Chúng đã dán giấy đe dọa trước nhà tôi.

Thượng sĩ gãi cằm :

- Bọn hải tặc đâu rồi ?

- Ở, trong lúc tôi sơ ý chúng đã bỏ trốn.

- Á à, hóa ra quý vị già trẻ định lừa tôi chẳng, không tìm ra bọn hải tặc, tôi sẽ lôi quý vị về đồn điều tra việc xâm nhập đảo trái phép và giả vờ chết đuối làm náo loạn đó nghe.

Flambart tái mặt nhưng Gnafron toét miệng cười khi :

- Chú khỏi lo, con chó Kafi của tụi cháu sẽ níu được quần hai tên gian ác.

- Chú mà lém lăm. Nào, lên mặt đất mau.

Đoàn người lục tục bám gót quái cầu ba chân. Coi, con sói ruồi vó đến mép nước bỗng cất tiếng sủa.

- Gấu, gấu...

Hề Xiếc toát mồ hôi :

- Vậy là bọn chúng đã cởi được dây trói bơi ra biển. Cũng còn may là mình đã thủ tiêu chiếc canô.

Ông thượng sĩ cau mặt :

- Không ai có thể bơi được tới đất liền, chúng sẽ chết đuối mất.

Đúng lúc ấy từ biển vọng lại tiếng kêu cứu thảm thiết. Hai viên cảnh sát vội vã :

- Đúng là tiếng kêu cứu, lên trực thăng mau.

Con chuồn chuồn sắt lập tức cất cánh. Đám trẻ khum tay cố nhìn hai chấm đen đang vùng vẫy tuyệt vọng giữa những đợt sóng cao ngất. Máy bay trực thăng đứng yên rồi thả xuống biển một chiếc thang dây.

Gnafron vỗ đùi khoái trá :

- Cảnh sát mặc kệ cho chúng tồn teng, bay lại đảo rồi kìa.

Sáu giờ sáng, thủy triều mới bắt đầu làm nổi chiếc canô mang tên Kê Làm Ổn. Không một giây nấn ná, ba bóng người trùm kín mít trong những chiếc áo mưa nhảy xuống thuyền cấp tốc.

Hervé đề máy nổ.

- Lạy Chúa, không biết cảnh sát có kịp cứu Tondu không ? Mực nước quá bất thường đã làm hại tụi mình.

Canô băng hết tốc độ ra khơi trong nỗi phấp phỏng đến nhói tim của hai cô gái. ? Mady thốt lên:

- Thời tiết xấu đến mức chúng ta không liên lạc được với Tidou nhưng dù sao tín hiệu cấp cứu trên đảo cũng đã được chuyển tới cảnh sát. Cầu trời cho Tondu được bình an.

Canô tiếp tục lướt sóng chằng thềm ngoạn về ngôi biệt thự màu xanh. Giờ này có ai chĩa ống nhòm cũng vô ích trong lúc một người bạn đồng hành đang lâm nguy chưa rõ sống chết.

Mãi tới lúc Kê Làm ổn ngưng âm ã cập vào đảo nhỏ Saint Marcouf, hai cô gái mới nhẹ người.

- Trời hời, trên bờ cái đầu trọc lóc của Tondu lấp ló khiến Mady mừng ná thở.

Giọng Giác Đấu ông ổng :

- Chào ba chiến hữu, có tôi đây.

Còn phải hỏi, Mady lao xuống đầu tiên. Cô bé ôm lấy tay Giác Đấu sụt sùi:

- Ôi, bạn vẫn còn sống,..

- Nín đi Mady, kéo thẳng Tidou nó bọ tai tôi bây giờ. Chuyện lên khỏi đáy biển tôi sẽ kể sau, tụi mình kéo lên công sự ngầm tù binh đã. Chúng vừa được cảnh sát cứu cho khỏi chết đuối đó.

- Ủa, hai tên ấy cũng lọt xuống giếng ư ?

- Chuyện dài lắm. Bạn cứ đứng ngoài nghe cảnh sát thẩm vấn chúng là rõ tất.

Phái đoàn thám tử đông thêm bởi sự bổ sung nhân sự mới. Viên thượng sĩ bắt tay chị em Cécile và Mady.

- Chúng tôi bắt được điện là bay trực thăng đến ngay. Vậy mà cũng bị chậm một bước.

Hai cô gái chẳng hiểu gì cả, tuy nhiên ông thượng sĩ không có nhiều thì giờ giải thích, ông quay sang đám tội phạm hất hàm :

- Xin hai ông cho coi giấy tờ ?

Hai tên tù binh mình mẩy ướt như chuột lột, rét run, móc thẻ tùy thân. Chúng có vẻ rất tự tin khiến Lục thám tử ngạc nhiên. Gã nhỏ con từ tốn :

- Có lẽ ngài thượng sĩ đã liếc giấy giới thiệu chớ. Tôi là cán bộ nghiên cứu khoa học. Con dấu và chữ ký của ông bộ trưởng Albert Legrand chắc ngài dư hiểu. Đó là chưa kể trong bóp có một giấy phép do Cục trưởng hàng hải Cherbourg và ông chuẩn đô đốc Legagneux cấp cho chúng tôi được toàn quyền thám hiểm các đảo.

Viên thượng sĩ nhú

mày, các tài liệu và giấy tờ ướt mem nhưng chữ ký và con dấu vẫn còn rõ. Trước tình thế bị đảo ngược, Tidou phải can thiệp tức khắc. Hắn nói to:

- Chú thượng sĩ ạ, đây có thể là những giấy tờ giả, không có một nhà nghiên cứu khoa học đại dương nào lại thủ súng ống giết người trong mình. Thậm chí sử dụng canô không tiếng động và chẳng cần cảnh sát bảo vệ. Chú đừng nên tin gã.

Mắt hần sáng rỡ khi nhìn thấy ông già Flambart.

- Chẳng hạn như bác Flambart đáng thương đây, thưa chú. Họ đã đánh tàn nhẫn ông cụ trong đêm và chìm thuyền câu bắt chấp số phận ông cụ. Bác Flambart đâu có tội gì ngoài việc bầy tỏ hoang đễ sinh sống, thế mà họ nỡ dán giấy đe dọa lên nhà ông cụ...

Mady không để cho "hai khoa học gia" hoàn hồn, cô bé bồi thêm :

- Cháu chưa hề thấy nhà nghiên cứu nào lại chữa kính viễn vọng mỗi ngày theo dõi tàu thuyền qua lại hòn đảo. Chỉ có bọn bất lương mới nơm nớp sợ người lương thiện thôi.

Gnafron kết thúc luôn :

- Nếu họ đúng là các nhà khoa học thì không bao giờ nhào xuống biển bỏ chạy thực mạng đến nỗi xém chết đuối. Đáng lẽ họ phải mừng khi thấy trực thăng của cảnh sát đến đảo chứ ?

Những nghi vấn đặt ra liên tiếp giống như gáo nước lạnh tạt vào nhuệ khí của hai gã đàn ông. Hai gã bần tín hiệu cho nhau và tên hộ pháp gượng gạo bào chữa :

- Chúng tôi đặt niềm tin vào pháp luật chứ không vào luật ... rừng. Lão già Flambart kia rủ con sói và đồng bọn tới đảo xử chúng tôi theo luật giang hồ thành thử chúng tôi phải cầu viện ở... nước biển. Ông thượng sĩ không tin hãy đưa chúng tôi đến tư dinh ngài chuẩn đô đốc ở Cherbourg. Đích thân ngài sẽ nói chuyện phải quấy với ông.

Viên thượng sĩ ngần ngừ. Mẹ kiếp, hai thằng lưu manh cứng cựa nhưng tụi nhỏ lập luận rất có lý. Ông cười gằn :

- Chờ hai người đi cho nặng trực thăng hả, không đời nào.

Ông quay sang người hạ sĩ lái máy bay.

- Này Bourguignon tôi cần máy điện đài di động trong buồng lái.

- Sếp sẽ có tức khắc.

Anh chàng hạ sĩ thi hành cái rụp. Một lát sau, ông thượng sĩ oang oang vô máy:

- Alô, hãng bảo hiểm hàng hải Cherbourg phải không, tôi cần gặp anh Gervais... À, Gervais đó hả, cảnh sát cơ động chúng tôi đang gặp rắc rối, có thể là một vụ án gián điệp trên đảo Saint-Marcouf ... Đúng vậy, hai kẻ tình nghi đều có giấy phép nghiên cứu đại dương hần hoi, một cái đề ngày 2 tháng 3 cấp cho Michel Magrard. Sao, Cục hàng hải chưa tới giờ làm việc à ? chặc chặc... An cho tôi liên hệ với ông chuẩn đô đốc được chăng ? Đợi hả ... ờ ờ..

Trong lúc cuộc điện đàm diễn ra, hai gã đàn ông nằm trong tầm mắt kiểm soát của Mady. Cô bé cười tủm tỉm khi thấy bọn chúng mất bình tĩnh thấy rõ. 5 phút sau, ông thượng sĩ lại kề tai vào điện đài. Mặt mày ông giãn ra:

- Thế hả ? Ông Chuẩn đô đốc trả lời anh vậy ư ? Nghĩa là ông chưa bào giờ đặt bút kí loại giấy tờ nhảm nhí đó ? Tôi hiểu...phải giữ chúng tại hiện trường. Ồ là là, gián điệp nước ngoài sao ? Ghê nhỉ ? Anh đã báo cho bên đặc nhiệm trung ương rồi hả ? Tuyệt lắm. Họ cử toán 3 người ra sân bay trực thăng đợi chúng tôi à ? Ngon lành. Chào !

Viên thượng sĩ nhìn thuộc cấp bằng cặp mắt tươi rói:

- Anh nghe rồi đó, hạ sĩ Bourguignon. Hai kỹ sư điện tử và một người nhái đang đợi chúng ta lại phi trường Cherbourg. Tôi muốn anh đón họ đến đảo.

Bourguignon lập lại câu thành ngữ quen thuộc.

- Sếp sẽ có tức khắc.

Khi anh ta đảo gót ra trực thăng, ông sếp cảnh sát mới cười ha hả :

- Xin chia buồn cùng hai "sứ giả dỏm của trung ương" nhé. Tụi bay làm giấy tờ giả tài đến nỗi ông chuẩn đô đốc và ngài bộ trưởng phải bật ngửa đấy.

TÁM

Máy xua đuổi cá

M

ọi người hồi hộp chờ đợi nhưng Kafi thì không. Nó bay thẳng lên nóc công sự cố dựng tai sủa đúng ba tiếng:

Gấu, gấu, gấu...

Tidou giải thích :

- Có lẽ trực thăng sắp đến...

Hắn phán cứ như thánh, trên bầu trời chấm đen mỗi lúc một lớn dần và hiện hình thành chiếc máy bay cánh quạt chử sao. Khi con chuồn chuồn sất hạ cánh, có tới bốn người đàn ông bước xuống, trong đó có một nhân sự chơi bộ đồ lặn tuyệt chiêu khiến Hề Xiếc trầm trồ ngưỡng mộ.

- Người nhái kia kìa...

Viên cảnh sát chạy tới đám khách mới.

- Chào quý vị, tôi là thượng sĩ Montagnel.

Vị khách ồm nhách nhất trong đám bắt tay ông:

- Tôi là kỹ sư Blanchet thuộc cơ quan hàng không, hàng hải, người đứng kế bên tôi là kỹ sư điện tử Bihan, còn người nhái là anh Bernard, từng là quán quân nước Pháp về kỹ lặn sâu đấy.

Sau những lời chào hỏi niềm nở, những người lớn xăm xăm tiến về cỗ thành, nơi hai tên tù bình cúi gằm mặt dưới sự quản thúc của bác Flambart và cho Kafi.

Kỹ sư Blanchet bất ngờ khựng lại trước tên tù có thân hình hộ pháp:

- Ủa, Baruquet, sao anh ở đây ? Cách đây 3 năm anh đã bị đuổi khỏi phòng thí nghiệm của xưởng đóng tàu Cherbourg rồi cơ mà ?

Tất cả sững sờ, Blanchet nói to:

- Xin giới thiệu với mọi người, Baruquet là kỹ sư giỏi nhưng rất nhiều tai tiếng. Chúng tôi tưởng gã đã trốn ra ngoại quốc.

Ông thượng sĩ choáng váng:

- Vậy mà y khai tên là André Martin trong chứng minh thư. Khốn nạn thiệt, chính y và thằng nhỏ con nhét cái máy chó chết gì đó dưới đáy biển

khiến một trong mấy đứa trẻ có máu phiêu lưu suýt chết chìm. Cái máy đó bây giờ đã chìm lìm dưới 3 mét nước.

- Chú bé chết hụt đâu ?Giác Đấu giơ tay lên. Cu cậu nhanh chóng hướng dẫn ông thượng sĩ và ba vị khách đặc biệt xuống thăm... Hà Bá. Trước sự chứng kiến của Flambart và lũ nhóc tí từ trên cao, người nhái đeo bình dưỡng khí vào và lặn còn hơn rái cá. Anh ở dưới nước một hồi rồi xuất hiện với chiếc máy bí hiểm trong tay. Phía trên, tấm lưới radar đã ngừng quay vì bị ngắt điện khỏi bình ắc quy. Hai viên kỹ sư dùng đồ nghề khai cái máy. Sau các lớp gioăng cao su chằng chịt là vô số dây điện nhiều màu gắn với các tụ điện bé xíu, các bóng đèn và cư man ống nổi. Bốn bình ắc quy mới tịch thu được nổi vào, khi tấm lưới bắt đầu quay, hai nhà kỹ thuật lại kiểm tra tiếp bằng ampe kế và vôn kế. Một chuyên gia đứng bật dậy :

-Không còn gì để nghi ngờ. Đây là một máy truyền sóng cao thế cực mạnh.

Ông hất hàm với Baruquet :

- Tôi không ngờ anh đã lợi dụng phát minh trong phòng thí nghiệm để chế tạo ra cỗ máy truyền sóng siêu ngắn ác ôn này.

Mady kéo Tidou thì thầm:

- Mình đã biết cái máy kia có tác dụng gì rồi, đó là...

Cô im bật bởi kỹ sư Bihan đang rùng mình giận dữ:

- Đồ khốn khiếp. Các anh đã rành hậu quả của sóng siêu ngắn dưới biển, những chấn động do chúng lan truyền sẽ xua đuổi hết thảy mọi động vật biển khỏi đại dương. Tại sao anh nhẫn tâm làm cho dân chài vùng biển này phải sạt nghiệp ?

Mady gật gù:

- Quả nhiên như mình đoán: đó là mày xua đuổi cá.

Tidou chưng hửng:

- Thế là thế nào ?

- Dễ thôi, hai gã đó thuê ngôi biệt thự màu xanh vào tháng 3 và kể từ đó cá trên biển trốn biệt.

Mady nói rất nhỏ nhưng ông thượng sĩ vẫn nghe lọt. Ông mỉm cười:

- Tụi cháu đều là những nhà trinh thám bá cháy.

Trong khi ấy, kỹ sư Bihan nổi giận với hai gã tù binh:

- Thú thật là tôi chỉ muốn bóp cổ các anh, đồ phản quốc. Tại sao các anh xua cá từ bờ biển Mancher bên này sang bên bờ bên kia thuộc hải phận nước Anh ? Các anh đã nhận bao nhiêu tiền của những ông chủ ngoại quốc để tung phát minh thối tha này xuống nước ?

Bức màn bí ẩn đã được vén. Té ra các ngư dân Anh quốc tha hồ thu hoạch tôm cá trong khi dân chài Saint Vaast đói meo.

Baruquet mặt tím bầm. Gã tự biết mọi chuyên đã bị lộ, các tiết lộ của gã thật động trời :

- Thừa các ông, chúng tôi lỡ bắt tay với một chủ tàu Anh quốc chỉ vì tiền. Mà bắt buộc phải thế, tôi muốn phát minh của mình biến thành công cụ làm ra giấy bạc. Với cỗ máy xua cá tuyệt vời, chúng tôi đã xua hết cá trong vùng biển Nor-mandie khỏi bán kính 50 cây số và đã thành công.

Viên thượng sĩ gầm lên. Ông rút còng số 8 bụp cổ tay hai tên gian ác và xém nữa là bợp tai chúng.

Mady nghe hai lỗ tai lùm bùm. Cô nói lớn :

- Các ông đã làm giàu trên xương máu dân nghèo. Đúng là tôi bán nước.

Gnafron đĩnh chính :

- Bán... cá chứ. Y đã bán sạch các món ăn thủy sản hết sẩy khiến tụi mình không còn gì để nhâm nhi.

Kỹ sư Bihan gật đầu :

- Rồi cá sẽ trở lại với chúng ta, có điều ít nhất cũng vài tháng nữa.

Ông hướng về Lục thám tử âu yếm :

- Cám ơn các cháu, nếu như dân chài ở bờ biển không bắt được gì trong mẻ lưới của họ thì các cháu đã giúp chúng tôi tóm được một "mẻ lưới" đáng đồng tiền. Vụ này thế nào cũng gây chấn động giới khoa học, các báo đài sẽ đưa tin và chính phủ chắc chắn sẽ làm việc với nước Anh.

Tidou cười vang :

- Mẻ lưới mà chú nói khởi đầu từ một "cái chai thư" ạ.

Trong sự ngỡ ngác của những người lớn, hẳn kể lại nỗi khổ tâm của ông già Flambart, về cái chai bia Đức bán tin của ông và về những con thỏ không bắt được.

Thượng sĩ cảnh sát lặng người. Ông xúc động đặt tay lên vai lão dị nhân :

- Ôi, bác Flambart, ai dè bác sợ... cảnh sát đến thế. Kể từ hôm nay, tôi tuyên bố : cho phép bác độc quyền bẫy thỏ mưu sinh trên đảo. Không có cái chai thư của bác thì giờ đây bọn tình báo kinh tế kia còn hại ngư dân đến mút chỉ.

Ông già sẵn trộm ập úng :

- Nói... nói thiệt không ?

- Thiệt, tôi hứa mà. Tuy nhiên chừng nào cá về lại ông anh phải đổi nghề câu nghe ?

- Là cái chắc !

Trước khi mọi người áp giải hai tên "gian điệp cá" lên máy bay, ông thượng sĩ còn cúi xuống xoa đầu Kafi, con vật mừng rỡ ngoe ngậy đuôi.

Cuối cùng chiếc trực thăng cũng cất cánh bỏ lại đám cỏ phần phật muốn bung khỏi mặt đất, bỏ mặc lũ trẻ và ông già Flambart sung sướng đến sững sờ.

Mùa xuân năm sau, điều kỳ diệu đã xảy ra. Gần như không hẹn mà gặp, cá đồng loạt trở về biển Normandie. Dân chài sung sướng tung thuyền ra biển, tất cả mọi người đều có thuyền. Còn phải hỏi, tên chủ tàu buôn người Anh gian trá sau lời khai của hai đồng lõa đã buộc phải nhả tiền đền cho các ngư dân chứ sao.

Khỏi phải nói về vụ rùm beng của chiếc máy xua đuổi cá. Đó là một trong những xì căng đan đáng xấu hổ nhất mà ngư dân ở đây chẳng thể nào quên được.

Đúng lúc dân chài ấm no thịnh vượng thì Lục thám tử lại đến.

Mọi chuyện bắt đầu từ một cái thiệp mời của ngài thị trưởng. Lúc Tidou chuyển thiệp cho các bạn ở căn cứ, đứa nào cũng bàng hoàng. Guille tấm tắc:

- 15 tháng 8 là ngày lễ hội truyền thống ngư dân biển Mancher. Tôi đã nghe đồn về lễ hội này từ lâu, họ sẽ đón chúng ta như những thượng khách.

Bistèque không quên chuyện xưa tích cũ:

- Bác Flambart cũng có thiệp mời chứ ?

Mady gục gặc :

- Đương nhiên. Bác ấy là ân nhân của thị trấn Saint Vaast mà.

Thế là đám trẻ lại tái ngộ với chị em Cécile, Hervé tại biệt thự Hoa Tú Cầu. Đặc biệt kỳ nghỉ của Cécile lần này có thêm bố mẹ của chị.

Chuyến đi được Hội đồng thị chính Saint Vaast bao đài toàn bộ. Lục thám tử được đài thọ đủ mọi chi phí từ ăn ở, tàu xe cho đến mua sắm tại khách sạn trung tâm.

Tại Saint Vaast, dân chài đã trang trí sẵn một chiếc xe độc đáo hình con cá khổng lồ bằng giấy bồi cứng dài hơn chục mét dành cho sáu đứa trẻ và chị em Cécile ngồi lên diễu hành.

Mady nói với Cécile :

- Em muốn mời bác Flambart cùng tham gia.

- Ông già dì nhân đang ở khách sạn trung tâm. Nào, chúng ta đến thăm ông ấy.

Tại phòng khách khách sạn, ông già gân cười ha hả:

- Thôi, bác già không chơi trò con nít với cháu đâu. Tha cho bác vụ ngồi xe con cá nhé.

Gnafron hỏi một câu thọc lét :

Bác vẫn còn là chúa đảo thỏ chứ ?

- Dĩ nhiên. Và thậm chí làm Ma Vương Cồn Cát Những Hồn Ma mà các cháu đã biết.

- Trời đất, cháu cứ tưởng bác giải nghệ...

- Khà khà, nói vậy mà không phải vậy. Tao đã ngừng bẫy thỏ và chuyển qua nghề câu cá rồi. Tao tậu một chiếc thuyền xịn lắm à nghe.

- Thay mặt những người bạn đồng hành, cháu xin chúc mừng chúa đảo.

- Nè, ông thượng sĩ thỉnh thoảng có ghé bác và gửi lời thăm các cháu đấy.

Cuối cùng ngày đại lễ truyền thống đã đến. Từ hai giờ chiều, dưới ánh mặt trời chói chang, đám dân làng và du khách nườm nượp chen trên bến cảng để chiêm ngưỡng những chiếc xe diễu hành. Mở màn là một chiếc thuyền màn hình Trung Quốc cực kỳ trang nhã, rồi đến chiếc thuyền độc mộc xứ Côngô, những chiếc tiếp theo đều do những chú ngựa nòi khổng lồ Pecsơ kéo ì ạch.

Nhưng chiếc xe mà bá tánh hằng trông ngóng là chiếc đi chót, chiếc mang hình con cá vĩ đại, biểu tượng tài nguyên vô tận của xứ Normandie. Coi, chú cá kỳ diệu đó há hốc miệng, lò ra... quái cầu Kafi ngồi bệ vệ.

- Gấu, gấu...

Kafi sửa khoái trá trước một rừng giấy bướm loài người tung hê trên mồm. Nó hãnh diện đảo mắt dòm những người hâm mộ. Trên sống lưng chú cá khổng lồ, hai cô gái xinh đẹp Cécile và Mađy cùng mấy đứa con trai đang vắt vèo hò reo. Tất cả phái đoàn thám tử vẫy tay chào đám đông đang tiếp rước họ.

Bông giấy phủ đầy tóc tai chúng rục rờ dị thường.

Sóng người hoan hô đồng loạt :

- Những người bạn đồng hành muôn năm !

Nước mắt Mady trào ra. Cô bé xúc động rơm rớm nước mắt. Cécile cũng sụt sịt, riêng Giác Đấu thì còn lâu. Cu cậu ngồi phía phần đuôi chú cá đầu đội mũ cát kết truyền thống của dân miền biển che cái đầu trọc cười toe toét. Nó nháy mắt với Tidou :

- Mà thấy cái mũ cát kết màu xanh tao đội ra sao ?

- Bánh lăm.

- Vậy tao liệng cái bêrê luôn nhé.

- Ê ê, đừng có giỡn. Mất bêrê mà không còn là Tondu nữa.

Chiếc xe con cá tiếp tục tiến. Trong khi đó ở ngôi nhà nhỏ trên cồn cát Những Hồn Ma, bác Flambart đang mơ màng. Bác đang mơ, không phải tới những mẻ lưới thần kỳ, mà tới, những cuộc đi săn kỳ thú.

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

62 Bà Triệu- Hà Nội. FAX: 8229085. ĐT: 8264730 – 8255831

TRUNG TÂM PHS MIỀN TRUNG

17.19 YÊN BÁI – TP ĐÀ NẴNG. FAX: 821246 – 820252

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

268 NGUYỄN ĐÌNH CHIỂU – TP HCM. FAX: 8231867. ĐT: 8291832

Chịu trách nhiệm xuất bản: NGUYỄN THẮNG VU

Biên tập: LÊ THANH NGA

Trình bày: PHẠM QUANG MNH

Sửa bài: VIỆT HÀ

Kỹ thuật vi tính: LÊ VĂN TUẤN

In 8.000 bản - Khổ 102x14,2 - Tại CTY VĂN HÓA PHẨM SỐ XB
192/KĐA-154/KH-823/CXB cấp ngày 13/12/95. Mã số ĐV19 - In xong và
nộp lưu chiểu tháng 11/1996

